

Giới thiệu Dị Năng Vương Phi

Truyện Dị Năng Vương Phi của tác giả Bạch Vân Từ Y sáng tác là một câu chuyện viễn tưởng khá độc đáo khi mà nhân vật chính là một cô gái có khả năng kỳ lạ làm bảo kê cấp cao cho tổng thống Quốc Gia.

Và tai nạn nghề nghiệp khủng khiếp đã xảy ra với cô khi mình đã phải hứng chịu những viên đạn vào người thay cho vị Tổng Thống ấy rồi sau đó kết thúc một cuộc đời đầy tuổi xuân. Xuống dưới địa phủ, phát hiện dương số chưa tận, nên đành đưa linh hồn trọng sinh vào một cơ thể khác.

Câu chuyện chưa đến hồi kết được khi mà linh hồn cô đã được nhập vào cơ thể khác chỉ vì số chết của mình chưa tới " Cô đã lãnh cái chết ấy thay cho vị tổng thống ". Thế rồi mọi chuyện sẽ ra sao, năng lực đặc biệt của cô ta liệu còn tồn tại hay đã mất . Chỉ có thể biết được tường tận cuộc sống của nhân vật chính khi các bạn tìm đọc câu truyện...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

“J, sao em lại ở đây? Không phải đang ốm à?” Một nam nhân mặc trang phục cảnh vệ đi tới hỏi cô, giọng điệu xen chút lo lắng cùng quan tâm.

“Em ốm mà R. Đội trưởng đâu rồi?” J sắc mặt có hơi tái, có lẽ là do mới ốm dậy. Nhưng chuyện này đối với một cảnh vệ thì có là gì.

“À, anh ấy đi gặp bộ trưởng an ninh, ngày mai tổng thống sẽ sang Pháp, chúng ta đương nhiên có nhiệm vụ hộ tống ngài” R cười nhẹ, vươn tay xoa đầu J “Anh biết em rất yêu công việc, nhưng cũng phải chú ý sức khỏe bản thân”

“R, em không phải trẻ con” J trừng mắt, gạt cái tay của R xuống.

“Nếu không phải trẻ con, thì mau trở về cho tôi” Đây không phải giọng nói của R, mà là đội trưởng. Z đi tới chỗ J và R, đưa tay cốc vào trán J rồi nói “Bộ dạng này mà muốn đi bảo vệ tổng thống, em muốn mất việc hả? Mau nộp lại huy hiệu và súng ra đây”

“Đội trưởng, em không sao rồi mà. Cho em tham gia chuyến này đi” J chớp chớp mắt đáng yêu, chiều là nũng nịu của cô chưa bao giờ thất bại.

“Thôi được rồi, nhưng phải chú ý sức khỏe rõ chưa?” Z thở dài, chịu thua cô nhóc này mất a ~

J cười hắc hắc, cô biết ngay mà, Z bình thường nghiêm khắc nhưng luôn coi cô là em gái, chưa bao giờ để cô chịu ủy khuất. J đương nhiên ý thức được tầm quan trọng của chuyến đi lần này, nhưng càng như vậy cô càng muốn đi.

“Đội trưởng yên tâm đi, em có thể làm công việc được sao?” J cười vui vẻ, hai tay khoác vai Z và R “Tan sở mời hai người một bữa, mừng em khỏi bệnh nha”

“Ok, anh sẽ ăn cho em sạt nghiệp luôn”

“Thoải mái, anh có ăn hết cả cái nhà hàng ấy cũng không làm em sạt nghiệp được đâu” J lè lưỡi, nhưng tâm tình đã tốt hơn hẳn.

“Công việc chưa làm mà còn nghĩ tới chuyện ăn uống, có cần để tôi dạy bảo cho hai cô cậu không?” Z nghiêm khắc nói nhưng trong mắt không giấu nổi ý cười, cảnh vệ luôn đòi hỏi sự nghiêm trang, nhưng đôi khi đùa vui một chút cũng không phải là tội tệ gì.

“Dạ em biết lỗi rồi thưa đội trưởng” Cả J và R đồng thanh hô một lúc rồi lại phá ra cười. Cả sở cảnh vệ như tràn ngập tiếng cười của họ.

.

.

.

J sáng hôm sau đã có mặt tại tòa nhà chính, chuyến đi lần này tổng cộng có ba mươi người, trừ tổng thống còn có 14 vị bộ trưởng và phó bộ trưởng, còn lại chính là cảnh vệ. Đội cảnh vệ thì cô, Z, R và hai người nữa là cảnh vệ xuất sắc, cho nên được đặc biệt đi bên cạnh tổng thống, cảnh giới lúc nào cũng phải căng như dây đàn, tuyệt không được để sơ sót gì xảy ra.

Đoàn người hộ tống tổng thống tới sân bay Snowhand, J trên đường đi luôn quan sát xung quanh. Không hiểu vì sao hôm nay cô lại có dự cảm chẳng lành, mà dự cảm của cô thì trước nay chưa từng sai.

“J, em sao vậy? Vẫn chưa khỏe sao?” R thấy sắc mặt của J không tốt, liền nhíu mày hỏi.

“Không” J lắc đầu “Tự dung em có dự cảm không tốt thôi”

“Yên tâm, đưa tổng thống lên máy bay thì sẽ không vấn đề gì” R vỗ vai J nói. Thật ra không chỉ cô, anh cũng có cảm giác không ổn.

“J, ta nghe nói cô bị ốm. Không sao chứ?” Bỗng nhiên tổng thống lên tiếng hỏi, làm mấy người cảnh vệ đi bên cạnh hơi giật mình.

“Cảm ơn ngài, tôi đã ổn rồi” J cười gượng đáp lại. Chú à, chú đang muốn nói cho mọi người biết con là cháu gái của chú sao?

“Vậy thì tốt” Gương mặt vốn nghiêm nghị của tổng thống lại xuất hiện nụ cười, nhưng đó chỉ là thoáng qua, nếu không nhìn kĩ chắc chắn sẽ không thấy. J thật ra là cháu gái của ông, nhưng không muốn ông nói ra bởi cô muốn dùng chính năng lực bản thân mình để trở thành một cảnh vệ xuất sắc. J chính là người như vậy, và ông cũng rất hài lòng về đứa cháu gái này.

Máy bay đưa tổng thống sang Pháp là chuyên cơ được cải tiến đến trình độ cao nhất, đảm bảo được tốc độ vào phòng vệ nghiêm ngặt, Khi cách máy bay chỉ còn một đoạn, J cảm nhận được có thứ gì đó đang bay về phía này. Tốc độ của nó cực nhanh, thậm chí còn hơn cả tốc độ tên lửa, mục tiêu chính là tổng thống. Trong tích tắc không kịp suy nghĩ, J hô lớn cẩn thận rồi đứng ra chắn cho ông.

“J” R giật mình đỡ lấy thân thể cô. Viên đạn ghim vào ngực, máu tuôn như suối. J chỉ ý thức được có người hô lớn tên cô, nhưng cô không thể mở mắt ra. Chết thật, là một cảnh vệ nhưng không mặc áo chống đạn, cô điên thật rồi.

.

.

.

J lúc tỉnh lại thấy mình nằm trong một nơi đen tối không chút ánh sáng toàn thân lại mặc một trang phục kì lạ màu trắng toát. Lúc này bên tai cô vang lên một giọng nói:

“J, ngươi đã chết, nhưng dương số chưa tận, ngươi sẽ có cơ hội sống tiếp, ngươi có muốn hay không?”

J vô cùng kinh ngạc. Cô chết rồi sao? J nhớ rằng mình đỡ đạn cho tổng thống rồi mất đi ý thức. Nhưng dù thế cũng không sao. Trách nhiệm của cô chính là bảo vệ cho sự an toàn của tổng thống, dù có hi sinh tính mạng cũng không có hối hận. Nếu hối hận, cô đã không làm công việc này.

“Ta có thể sống tiếp sao?” Dù sao cũng có cơ hội sống tiếp, cô đương nhiên sẽ không từ bỏ.

“Có thể. Nhưng ngươi cũng nên nắm bắt một chút về thông tin của người kia. Ta cũng nói trước, thời không mà ngươi sẽ tới không phải là thời không ngươi đã sống, ngươi nhớ kĩ”

J gật đầu. Thì ra người cô sẽ trọng sinh vào người tên Lăng Vân Trúc – Thập tứ công chúa của Lăng Ngao quốc, từ nhỏ do gặp sự cố nên liệt hai chân, đầu óc bị chấn thương nên cũng trở thành ngốc tử. Trong thông tin còn nói, các công chúa hoàng tử rất ghét cô ta vì phế vật nhưng vẫn được hoàng đế yêu thương chiều chuộng. Lòng ghen ghét biến thành sát tâm, Lăng Vân Trúc lại bị chính hoàng huynh mình thích nhất hãm hại.

“Khi ta trọng sinh, trong người còn tồn tại dị năng hay không?” Đây cũng là điều nàng để tâm nhất. Khả năng này không phải ai cũng có.

“Đương nhiên là còn, ngươi không cần lo lắng. Thời gian đã đến, ngươi cũng nên đi thôi”

Tiếng nói vừa dứt, J lại rơi vào tình trạng mất đi ý thức

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Phế vật công chúa

“Công chúa, người tỉnh lại đi. Người đừng làm Liên Nhi sợ” J loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc, hai mắt khó nhọc mở ra. Đập vào mắt cô là một khung cảnh xa lạ đậm chất cổ điển phương Đông, bên cạnh cô là một tiểu cô nương tầm 12, 13 tuổi, gương mặt xinh xắn đang yêu nhưng lại ướm dẫm vì lẽ, không khỏi khiến người khác nhìn thấy mà thương cảm. Theo những kí ức còn sót lại, nha đầu này tên Liên Nhi, cung nữ thân cận của Lăng Vân công chúa. Tỉnh tỉnh thật thà, lại trung thành với chủ nhân, J thấy nha đầu này cũng không tồi.

“Liên Nhi, ngươi còn khóc nữa, ta sợ bản thân thật sẽ không tỉnh lại được đâu”

Liên Nhi giật mình ngẩng đầu lên, nàng có đang nằm mơ không? Chủ tử của nàng thật sự đã tỉnh lại rồi. Liên Nhi vui mừng khôn xiết, nắm lấy tay cô nói:

“Công chúa, người tỉnh lại rồi. Liên Nhi còn tưởng người bỏ mặc Liên Nhi nữa chứ?”

“Nói năng lung tung, ta không sao rồi. Chỉ là một số kí ức không còn, ta không còn nhớ chuyện lúc trước” Phải rồi, giờ nàng chính là Lăng Vân Trúc, công chúa của Lăng Ngạo quốc, vẫn nên là làm quen đi thôi.

Liên Nhi rõ ràng là sững sốt, nhưng rồi lại mỉm cười:

“Những kí ức kia thật ra chẳng tốt đẹp gì, công chúa quên đi được cũng là điều tốt”

“Liên Nhi, người đỡ ta ngồi dậy” Vân Trúc muốn xem thương thế ở chân. Chân này đã liệt mười năm, không biết còn có thể chữa lành hay không.

Liên Nhi theo lời đỡ Vân Trúc ngồi dậy, Vân Trúc đưa tay nắn thử chân. Không có cảm giác, nhưng cô tin có thể chữa khỏi. Vân Trúc kiếp trước là cảnh vệ nhưng cũng học qua y thuật, kiến thức cũng thể nói là nhiều, nhưng cũng không ít. Có điều thời gian trị liệu sẽ rất lâu, mà trong thời gian đó, có lẽ cô nên nghĩ tới biện pháp đi lại.

“Liên Nhi, đem giấy bút lại đây. Ta muốn người chuẩn bị một số thứ”

Liên Nhi mức độ kinh ngạc cứ tăng theo cấp số nhân. Công chúa từ sau khi tỉnh lại như biến thành một con người khác. Công chúa mà nàng biết trước đây là người lúc nào cũng lẳng lẳng ngốc ngốc, như đứa trẻ bảy tuổi ngây ngô cười cười, nói gì không biết, bảo gì không hay, người ta có bắt nạt hay đánh đập cũng chỉ cười vui vẻ. Nhưng người bây giờ thì khác, mang sắc thái của một công chúa thiên kiều sắc sảo, lời lẽ nói ra cũng vô cùng sắc bén, ánh mắt cùng cử chỉ thì thu liễm khó dò. Mà công chúa đâu có biết chữ nha. Đây thật sự là chủ tử của nàng sao?

“Còn không đi?” Lăng Vân Trúc nhướn mày.

“A dạ, nô tì đi liền” Liên Nhi hấp tấp đi lấy giấy cùng bút đưa cho cô. Cô viết cái gì đó rồi đưa ngay cho Liên Nhi. Liên Nhi nhìn tờ giấy mà cảm thấy rớt xuống đất. Người chủ tử mà nàng cho rằng không biết chữ thế nhưng viết thực đẹp a, từng đường nét như rồng múa phượng bay, chỉ sợ thái tử cũng không thể đem so sánh.

Liên Nhi đi chuẩn bị những thứ mà Vân Trúc viết trong giấy. Chỉ là nàng không hiểu, công chúa cần những thứ này làm gì a?

“Công chúa, nô tì chuẩn bị xong” Liên Nhi đem những thứ kia mang tới cho Vân Trúc. Vân Trúc cười hài lòng, sai nàng đem chỗ vật liệu để tại trên giường rồi bắt nàng ra ngoài canh, tuyệt đối bên trong nghe thấy gì cũng không được vào, và nếu có người nào tới thì đuổi về không cần nhiều lời.

.

.

.

“Thế nào? Ắt chết chưa?” Ngũ hoàng tử Lăng Vân Hạo ngồi trong đình viện lên tiếng hỏi thủ vệ thân cận nhất của mình – Trương Tam.

“Thưa điện hạ, thập tứ công chúa thế nhưng chưa chết, hơn nữa hành vi mấy ngày nay rất kì lạ” Trương Tam nhất mực trung thành trả lời.

“Kì lạ làm sao?” Cái phế vật đó thì có thể làm được cái gì? Nhưng số mệnh ả ta cũng thật lớn, độc được mạnh như vậy mà cũng không chết.

Phải, hẳn chính là kẻ đã hạ độc Lăng Vân Trúc. Vì sao hẳn phải giết nàng? Hừ, còn không phải vì phụ hoàng sao? Lăng Vân Trúc là nhi nữ thân sinh của Hoa phi – phi tần được phụ hoàng sủng ái nhất. Cho dù nàng ta có là ngọc tử, có là phế vật, nhưng phụ hoàng vẫn hết mực thương chiều nàng ta. Mà hẳn thì sao, nếu so với các hoàng tử, bất quá chỉ kém thái tử Lăng Vân Hiệu mà thôi, thế nhưng phụ hoàng chưa bao giờ để tâm đến hẳn, cho dù hẳn có cố gắng đến mấy, phụ hoàng dù chỉ là cái liếc mắt, cũng chưa từng nhìn qua hẳn. Hẳn hẳn, sao phụ hoàng lại đối xử với hẳn như thế? Hẳn muốn giết nàng, như thế biết đâu phụ hoàng sẽ chú ý đến hẳn?

“Thập tứ công chúa mấy ngày nay đều nhốt mình trong phòng, cả kẻ cung nữ thân cận Liên Nhi cũng không được bước vào. Mà trong căn phòng kia luôn phát ra tiếng động lạ, không biết công chúa đang làm gì”

“Thế sao?” Lăng Vân Hạo nhíu mày, rồi ha ha cười lớn “Được, chúng ta tới Trúc Lan cung, ta muốn xem ả làm cái gì”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Xe lăn

HA HA HA... Một tiếng cười man rợ à nhằm thanh thúy vang ra từ trong căn phòng của Trúc Lan cung. Đột nhiên cửa phòng mở ra, Lăng Vân Trúc ngồi trên chiếc xe lăn khoan khoái đi ra ngoài. Liên Nhi ở ngoài mấy ngày nay tiêu tụy đi không ít, nguyên nhân vì không được nghỉ ngơi, nhưng quan

trọng nhất chính là lo lắng cho công chúa. Liên Nhi thấy cô ngồi trên chiếc ghế kì lạ, chiếc ghế này thế nào lại có thể di chuyển nha, lòng hiếu kì không nhịn được liền dâng lên.

“Công chúa, chiếc ghế này là gì a?”

“Nó không phải ghế, mà là xe lăn. Nó sẽ giúp ta đi lại dễ dàng hơn mà không cần dùng kiệu, người cũng sẽ không cần phải vất vả” Lăng Vân Trúc cười đến là vui vẻ, kĩ thuật sáng chế của nàng cũng không tệ, mất ba ngày để làm ra cái xe lăn này, nhưng cô thấy xứng đáng.

Liên Nhi lúc này trong mắt chỉ có chứa sự ngưỡng mộ và hạnh phúc. Chủ tử của nàng hết ngốc rồi, hơn nữa dù hai chân bị liệt nhưng không khiến bản thân vô dụng, nàng thực vui a~

“Thập tứ muội, trông muội hôm nay rất vui vẻ?” Một thân suất khí nam nhân xuất hiện trước mặt, mang theo cử chỉ phong tao cùng nho nhã, dung mạo tuấn lãng phi phàm, so với nam nhân mà cô đã từng gặp, người này chính là cực phẩm a~

Nghe hắn gọi cô là thập tứ muội, có lẽ là một hoàng tử. Lăng Vân Trúc cố lục lại một chút kí ức xưa cũ, một chốc sau thì khinh đạm cười. Cứ tưởng người này là ai, thì ra chính là vị hoàng huynh đã hạ độc Lăng Vân Trúc – Ngũ hoàng tử Lăng Vân Hạo.

“Thì ra là ngũ ca, huynh hôm nay lại có nhã hứng tới thăm ta?” Dù sao trước mặt hắn cũng chẳng cần giả bộ ngốc nghếch, cô muốn xem, khi nhìn thấy cô thay đổi, hắn sẽ có phản ứng như thế nào?

Quả nhiên Lăng Vân Hạo có chút kinh ngạc nhìn Lăng Vân Trúc. Lời lẽ khiêm tốn nhưng không kém phần bén nhọn, phế vật này từ khi nào có thể đối đáp hắn như thế?

“Ha ha, sao có thể? Ta là ca của muội, đến thăm muội cũng là lẽ thường a”

“Được ca quan tâm muội muội đây cảm thấy thật có phúc, nhưng khổ sở hơn chục năm rồi, phúc khí này muội muội ta không dám nhận a” Khiêm tốn nhưng ẩn sâu là hàm ý châm chọc, Lăng Vân Trúc chính là trình độ nói móc vô cùng siêu việt nha~

Mặt Lăng Vân Hạo đen đi vài phần, sao hắn có thể không nghe ra hàm ý trong câu nói kia chứ. Phế vật này được lắm, hóa ra từ đầu là luôn giả ngốc, bây giờ mới lộ ra mặt thật, hắn cũng không cần kiêng nể gì nữa.

“Lăng Vân Trúc, ta nói người hay. Dù người có được phụ hoàng thương mến, bất quá mãi mãi cũng chỉ là phế vật mà thôi. Ca ca là muốn tốt cho người, khuyên người một câu: nên tìm cách tự tử đi, thứ phế vật như người tồn tại cũng chỉ làm ô nhục thanh danh hoàng tộc Lăng Ngao quốc”

Lăng Vân Trúc hừ lạnh, cuối cùng cũng chịu lời đui, vốn nàng còn tưởng người này tâm ý cao sâu, xem ra cũng chỉ là hạng phàm phu tục tử, mới chọc cho một câu liền nổi đóa, thật không giống khí khái của một vương tử. Nếu hắn đã thích chơi với cô, cô liền chơi đến cùng.

“Lăng Vân Hạo, người là đang nói chính mình sao? Người nói ta là phế vật, nhưng ít nhất ta vẫn được phụ hoàng đề tâm. Còn người, đến cái liếc mắt cũng chưa bao giờ, người cần bản phế vật cũng không bằng”

“Người...” Lăng Vân Hạo tròn tròn hai mắt, một dạng hung thần ác sát phi thân tới muốn bóp chết cô. Nhưng Lăng Vân Trúc là ai, cô há có thể dễ dàng dễ dàng như thế. Bàn tay khẽ xoay cơ quan trên thanh tựa của xe lăn, một đạo ngân châm bay tới đâm trúng vai Lăng Vân Hạo. Cô quên chưa nói a, chiếc xe lăn không giống bình thường, nó được cô cải tiến với những cơ quan phòng vệ tốt nhất, chính là vào những trường hợp này xảy ra mới dùng tới.

Lăng Vân Hạo trúng ngân châm liền ngã xuống. Trương Tam một bên liền phi tới đỡ hắn. Ngân châm kia không có độc nhưng lại đâm trúng vào huyết quản, Lăng Vân Hạo liền rơi vào hôn mê sâu. Trương Tam nhìn cái thứ vừa bắn ra ngân châm, trong lòng âm thầm kinh ngạc cũng sợ hãi. Hắn đương nhiên nhìn thấy ngân châm kia phóng ra, nhưng tốc độ nó cực nhanh. Nếu hắn không phải một thân cao thủ, chỉ sợ không nhìn thấy.

“Đem chủ tử người về hảo hảo chăm sóc, hôm nay ta chỉ làm đến đây, nhưng những ngày sau thì sẽ không chắc” Lăng Vân Trúc cười trào phúng. Đừng nghĩ cô sẽ tha cho hắn. Những gì mà Lăng Vân Trúc trước kia đã phải chịu, cô sẽ khiến hắn phải nhận gấp trăm gấp nghìn lần.

Trương Tam không khỏi rung mình, nữ nhân này từ khi nào có loại khí chất như vậy? Cao ngạo mà khinh vân, lạnh lùng mà cuồng vọng. Trương Tam đỡ Lăng Vân Hạo nhanh chóng rời khỏi Trúc Lan cung. Nếu ở lại chút nữa, hắn dám chắc Lăng Vân Trúc sẽ không tha cho bọn hắn.

“Công chúa, người thật cường hãn a ~ Liên Nhi thật sùng bái người” Liên Nhi ánh mắt sáng ngời nhìn cô, khua chân múa tay trước mặt cô chóng cả mặt.

“Liên Nhi, những ngày sắp tới có lẽ không yên bình, người là nên chuẩn bị đi” Lần này cô làm Lăng Vân Hạo thành ra như vậy, khẳng định hắn sẽ không bỏ qua. Cả chốn thâm cung này, trừ hoàng thượng ra, không một ai ưa cô cả. Nhưng thế thì có sao, Lăng Vân Trúc này, tuyệt đối sẽ không để người khác khi dễ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Biên quan

"Trúc nhi" Một trung niên nam tử mặc thân hoàng bào, trên ngực và lưng thêu đôi long đang uốn lượn, người này đích xác hoàng đế Lăng Ngao quốc không sai.

Ông nẩy ngày nay bởi bận chuyện nghị sự việc kết minh với Lãnh Ngân quốc, hiện tại mới có thời gian đến xem nha đầu này. Vốn hôm qua nghe Lâm tổng quản báo thập tứ công chúa từ vài ngày trước đã lành bệnh, không còn là một ngốc tử như trước, Lăng Thiên Tuyền vô cùng cao hứng, hiện tại tới nơi này, một phần tới thăm nhi nữ mình thương yêu nhất, còn lại chính là xem lời Lâm tổng quản có thật hay không.

"Trúc nhi tham kiến phụ hoàng" Lăng Vân Trúc nghe thấy người gọi, quay ra liền thấy người mà Lăng Vân Trúc trước kia vẫn gọi hai tiếng phụ hoàng, vì thế cô liền điều khiển xe lăn tới trước mặt Lăng Thiên Tuyền, cúi đầu thi lễ.

"Trúc nhi không cần đa lễ" Lăng Thiên Tuyền cười hài lòng, cúi người xuống vỗ nhẹ vai cô, ôn hòa nói "Trúc nhi càng ngày càng xinh đẹp rồi, nếu Hoa phi còn tại thế biết được, hẳn nàng sẽ rất vui"

Lăng Vân Trúc có thể nhìn ra được sự thương tiếc trong đáy mắt Lăng Thiên Tuyền. Một nam nhân sống cùng hậu cung hơn ba nghìn giai lệ, thế mà từ đầu chí cuối thủy chung đặt trái tim cho một người duy nhất, vị phụ hoàng này tuy cô mới là gặp lần đầu, nhưng không khỏi khiến cô hâm mộ sâu sắc.

"Phải a, mẫu phi nếu còn sống, chắc sẽ rất vui" Lăng Vân Trúc mỉm cười, mang theo sự quan tâm cùng an ủi của người con với cha mình.

Lăng Thiên Tuyền không nói gì, chỉ gật đầu cười. Lúc này ánh mắt dừng lại nơi chiếc xe cô đang ngồi, ông liền hỏi:

"Trúc nhi, thứ này là gì?"

"Thưa phụ hoàng, cái này gọi là xe lăn. Trúc nhi cảm thấy ngồi một chỗ không thật bất tiện, vì thế mới làm ra chiếc xe này cho dễ đi lại" Cô chính là như vậy. Chỉ cần nhắc đến thứ mình sáng chế ra, cô sẽ không ngại tốn thì giờ để thuyết minh về nó.

Rõ thấy trong mắt Lăng Thiên Tuyền lóe lên tia kinh ngạc. Nha đầu này không ngờ khỏi bệnh liền thông minh như vậy. Nếu không phải vì liệt hai chân, chỉ sợ trong thiên hạ chính là đệ nhất tài nữ.

"Trúc nhi, có chuyện trầm muốn hỏi. Con làm thế nào mà khỏi bệnh?"

Lăng Vân Trúc nghe đến đây liền giương khóe miệng. Lăng Vân Hạo, giờ sẽ là lúc ta trả đũa ngươi.

"Trúc nhi chính là bị hạ độc làm cho hôn mê, đến khi tỉnh lại thì đã khỏi bệnh" Giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng đủ để Lăng Thiên Tuyền nghe thấy.

"Hạ độc, kẻ nào to gan dám hạ độc con? Trúc nhi, nói cho trầm nghe, trầm liền trị tội thích đáng hân" Long mâu tràn ngập lửa giận, Lăng Thiên Tuyền gầm nhẹ, bàn tay nắm chặt khiến khớp xương kêu răng rắc.

"Phụ hoàng, người nguôi giận. Người đó dù sao cũng là hoàng huynh của con, Trúc nhi không dám nói" Vân Trúc lắc lắc đầu nhỏ, đôi mắt từ khi nào đã ngấn lệ quang.

Lâm tổng quản rất thức thời chạy tới nói nhỏ vào tai Lăng Thiên Tuyền. Lăng Thiên Tuyền nghe xong, long nhan càng thêm giận dữ, một chưởng hướng hồ cá phía trước đánh tới, khiến nước trong hồ trong tích tắc liền đóng băng. Lăng Vân Trúc nhìn mà tròn mắt muốn rớt ra ngoài, thì ra phụ hoàng cô cũng có dị năng a, hơn nữa còn vô cùng cường hân.

"Phụ hoàng đừng trách ngũ huynh. Trúc nhi biết Trúc nhi so với huynh đệ tỉ muội khác có điểm thiệt thòi, hơn nữa người cũng vì áy náy với mẫu phi đã mất, vì vậy mới để tâm tới con nhiều hơn. Ngũ huynh từ nhỏ đã thông minh túc trí, văn võ song toàn, thế nhưng trong tâm luôn mặc cảm vì người ít để ý tới, bởi thế đối với con sinh ra hâm mộ cùng ghen tị, có làm chuyện như vậy cũng trong phút nhất thời kích động mà thôi. Trúc nhi khẩn mong phụ hoàng tha cho ngũ huynh"

Lăng Vân Trúc vội vàng nói, tay khẽ gạt lệ, bộ dạng như nếu Lăng Thiên Tuyền không tha cho Lăng Vân Hạo thì sẽ không chịu.

Không biết Lăng Thiên Tuyền nghĩ cái gì, ngay sau đó ha ha cười lớn rồi xoa đầu cô:

"Được được, trầm không trách nó, nhưng tội này thì không thể tha. Lâm tổng quản"

"Có nô tài" Lâm tổng quản cúi thấp đầu chờ chỉ.

"Truyền ý chỉ của trầm, biên quan bảy giờ nạn cường đạo hoành hành, ngũ hoàng tử nhận chỉ lập tức rời cung nhậm chức quan khâm sai đi giải quyết" Thanh âm vô cùng uy vũ, một lời nói ra tựa như thánh lệnh, Lâm tổng quản nhận mệnh cúi dập đầu rồi ly khai.

Chỉ còn lại Lăng Thiên Tuyền cùng Lăng Vân Trúc. Lúc này ông mới cười nói:

"Nha đầu, ngươi thật xảo trá, chỉ bằng vài câu liền khiến cho ngũ huynh của ngươi bị đẩy ra biên quan rồi"

"Hắc hắc, hỏ phụ sinh hỏ tử a" Lăng Vân Trúc lè lưỡi, trong lòng đắc ý không thôi.

~~~~~

“Công chúa, nô tì đã về rồi a” Lăng Vân Trúc ở trong phòng đã nghe thấy tiếng hô lớn của Liên Nhi. Nghe giọng điệu này có vẻ nàng gặp chuyện gì vui rồi.

Hôm nay Vân Trúc sai Liên Nhi xuất cung mua ít đồ. Mặc dù cô có xe lăn để đi lại, nhưng muốn xuất cung vẫn là chỗ bất tiện, chỉ có thể để Liên Nhi đi thay. Thật ra mấy ngày nay chân của Vân Trúc đã có chuyển biến tốt hơn, nhờ phương pháp châm cứu gia truyền mà nàng từng học khi ở thế giới kia, xem chừng chỉ cần gần một tháng nữa cái chân này có thể đi được. Thế nhưng chuyện này cô không nói cho ai biết, ngay cả Liên Nhi cũng vậy. Thế giới này đối với cô chính là còn lạ lẫm, cô không thể đặt lòng tin vào bất cứ ai.

“Công chúa, người nghe tin gì chưa?” Liên Nhi vừa bước vào đã hỏi há nói, miệng cười tươi như hoa.

“Chuyện gì?” Lăng Vân Trúc với tay lấy túi đồ mà Liên Nhi mua về, miệng nhàn nhạt hỏi.

“Chính là Ngũ hoàng tử nha, ngày mai ngài ấy theo lệnh của bệ hạ ra biên quan giải quyết nạn cường đạo. Hắc hắc, công chúa từ giờ sẽ không còn chịu ủy khuất nữa rồi”

“Liên Nhi, người cho chủ tử người bây giờ dễ chịu ủy khuất như lúc trước sao? Người nghĩ phụ hoàng tự nhiên cho Lăng Vân Hạo đi biên quan sao?” Lăng Vân Trúc không thèm ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại thanh chủy thủ vỏ bạc sáng loáng. Đồ tốt a, nàng chính là khi chiến đấu thích dùng thứ này nhất.

Liên Nhi ngó người ra, sau đó bộ mặt như mới tỉnh ngộ ra được điều gì, cười toe toét:

“A, thì ra là công chúa. Liên Nhi càng ngày càng hâm mộ người”

“Liên Nhi, có chuyện ta muốn hỏi” Bỗng nhớ ra điều gì, Lăng Vân Trúc ngẩng đầu lên.

“Công chúa cứ hỏi, nô tì nhất định trả lời”

“Nơi này cũng tồn tại dị năng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Khải Huyền đại lục

“Nơi này cũng tồn tại dị năng sao?” Đây chính là điều khiến cô suy tâm từ nãy tới giờ.

“Công chúa, người như thế nào điều này cũng quên?” Liên Nhi mặt một mặt hoảng hốt, ánh mắt tràn ngập lo lắng, thế nhưng vẫn giải thích cho cô nghe “Phải a, không chỉ Lăng Ngạo quốc, năm nước còn lại cũng có dị năng”

Năm nước kia cũng như thế? Vân Trúc nhăn mày. Cô xuyên qua tới nơi này đích thực mới chỉ có bảy ngày, trong bảy ngày này cũng hiểu sơ qua một chút. Lăng Ngạo quốc là một cường quốc trong Khải Huyền đại lục, ngoài ra còn có năm nước khác là Lãnh Ngân, Liệt Vong, Mộc Thần, Thủy Minh và Địa Trần. Lãnh Ngân quốc cùng Liệt Vong quốc có thể xem với Lăng Ngạo quốc cường thế không kém, ba nước còn lại chỉ coi là tiểu quốc. Thế nhưng mấy năm gần đây Lăng Ngạo quốc cùng Liệt Vong quốc xảy ra mâu thuẫn, nguy cơ chiến tranh là không tránh khỏi, mà Liệt Vong quốc sớm đã đem hai nước Mộc Thần và Địa Trần làm đồng minh, ngoài ra còn có ý định lôi kéo Lãnh Ngân quốc. Thế nhưng Lăng Ngạo quốc cùng Lãnh Ngân quốc từ mấy chục năm trước hảo hữu không kém, vấn đề Lăng Ngạo có ý muốn kết thân cũng Lãnh Ngân là điều dễ hiểu.

Lăng đế gần đây cũng chính là việc kết thân này mà sai thái tử Lăng Vân Hiệu sang sứ giả Lãnh Ngân quốc nhằm tìm cơ hội kết thân, nếu chuyện này thành công, Liệt Vong quốc đối với Lăng Ngạo sẽ không còn là trở ngại.

“Lăng Ngạo quốc chúng ta dị năng thuộc hệ băng, Lãnh Ngân quốc hệ gió, Liệt Vong quốc hệ hỏa, Mộc Thần quốc hệ cây cối, Thủy Minh quốc hệ thủy và Địa Trần quốc hệ đất. Thế nhưng những người có dị năng chỉ trong phạm vi hoàng tộc mà thôi, nhưng trình độ đạt tới điểm nào còn phải phụ thuộc vào thiên phú của người đó. Bởi dị năng này cũng có cấp bậc, chính là có tất cả mười cấp: Sơ, Trung, Thượng, Giai, Huyền, Địa, Hồng, Hoàng, Kim và Thiên. Trong Lăng Ngạo quốc chúng ta người có năng lực nhất chính là bệ hạ cùng thái tử, cấp bậc đã đạt đến hàng Thiên phẩm” Liên Nhi bộ dạng như lão sư tâm huyết ân cần thuyết giáo, người đi qua đi lại trước mặt Vân Trúc lộ vẻ tri thức.

Nghe Liên Nhi nói, Lăng Vân Trúc cũng hiểu thêm được phần nào. Cô không nghĩ dị năng ở thế giới này cũng rắc rối như vậy. Chính là bản thân cô không có giống họ, trong người tồn tại bốn hệ dị năng, hơn nữa chưa từng xác định mình là ở phẩm cấp nào.

“Liên Nhi, em kể cho ta nghe, những người thuộc Thiên phẩm gồm có những ai được không?” Chính là biết trước sau này có gặp thì tránh nha, bản thân cô ghét nhất chính là phiền phức.

“Dạ” Liên Nhi gật đầu “Lãnh Ngân quốc thuộc Thiên phẩm có ba người: Lãnh đế Lãnh Thần Dương, Cô Lãnh vương gia Lãnh Thần Phong và Huyền Ngân công chúa Lãnh Huyền Như, Liệt Vong quốc Thiên phẩm có hai người: Hiện thái tử Liệt Hồng Hiền và nhị hoàng tử Liệt Hồng Tuấn, Mộc Thần quốc có hai người: Mộc vương Mộc Hiền Lâm và Dực vương gia Mộc Hiền Dực, Thủy Minh quốc một người, chính là Thủy vương Thủy Vô Sắc và cuối cùng Địa Trần quốc một người, là Vân Trần vương gia Trần Khải Minh”

Lăng Vân Trúc nghe xong mà đầu muốn nổ tung, nhắm qua chính xác tại Khải Huyền đại lục có mười một người, chính là cô mới gặp một người là phụ hoàng Lăng Thiên Tuyền a, còn mười kia, đối với cô chính là tò mò không nhỏ, nhưng tò mò thì tò mò, cô không muốn đụng mặt họ đâu.

“Liên Nhi, có trường hợp đặc biệt không? Ví dụ như một người nhưng có hai loại dị năng trở lên a?”

“Có chứ, chính là Cô Lãnh vương gia Lãnh Thần Phong” Liên Nhi gật gật đầu, trong ánh mắt xuất hiện tia mơ màng “Ngài ấy ngoài hệ phong của mình còn tồn tại hai dị năng hệ hỏa và thủy, điều này khiến cho Khải Huyền đại lục nổi lên không ít sóng gió, còn có người từng phán Cô Lãnh vương gia này chắc chắn sẽ là người thống lĩnh thiên hạ”

“Nghe lời người nói, hình như người rất ngưỡng mộ hắn?” Lăng Vân Trúc cười cười, trong mắt lộ ra tia giao hoạt cùng gian manh.

“A công chúa đừng nói vậy, nô tì thân phận thấp hèn, làm sao có thể có ước muốn xa vời như thế. Chính là Cô Lãnh vương gia không chỉ dị năng khác thường mà dung mạo lãnh suất, trong Khải Huyền đại lục chính là thiên hạ đệ nhất, mặc dù về ngoài lãnh khốc âm lãnh nhưng lại khiến nữ nhân không thể không nhìn, thực sự hảo mỹ nha” Liên Nhi mặt đã đỏ như quả cà chua, trong mắt chính là sự tôn sùng đến cùng cực, khiến Lăng Vân Trúc không khỏi dờ khóc dờ cười.

Bất quá chỉ là một cái nữ nam nhân, thế giới kia nàng thấy không ít, thậm chí còn gặp nhiều đến phát ngán, có cần phải mê luyến đến như vậy không? Thế mới nói, nữ nhân cô đại chính là một đám vô địch sắc nữ mà.

“A mà công chúa, nô tì chính là tò mò không biết người có dị năng không a? Bởi trước đây người mắc bệnh nên chưa bao giờ thi triển dị năng cả, nô tì thực tò mò” Nha đầu này chính là bệnh tò mò cực kì siêu cấp cao, bởi vậy thông tin trong Khải Huyền đại lục này nàng biết không ít, Lăng Vân Trúc có nàng bên cạnh, chính cũng là một cái tiện ích.

“Ta cũng không biết nữa” Tốt nhất không nên nói. Cô Lãnh vương gia kia chỉ có ba hệ dị năng đã khiến Khải Huyền đại lục nổi sóng gió. Nếu họ biết nàng có bốn hệ, không hiểu sẽ còn oanh tạc đến mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hoa Lang Hội

Một tháng sau

Lăng Vân Trúc đã dậy từ rất sớm, tranh thủ Liên Nhi chưa dậy liền thay nam trang. Chân của cô một tháng sau này đã khỏi hẳn, nhưng bởi đây là bí mật nên cô vẫn tiếp tục ngồi xe lăn. Mấy ngày trước không hiểu sao thái tử Lăng Vân Hiệu lại tới tìm cô, nói cái gì mà chúc mừng cô khỏi bệnh. Vị thái tử này trong trí nhớ của Lăng Vân Trúc quá đỗi mờ nhạt, cho nên muốn biết y là người như thế nào hơi khó khăn. Lăng Vân Trúc biết rõ y đến không phải chỉ vì muốn hỏi thăm cô, mình chứng là y bảo cô rằng hai nước Lăng Ngao cũng Lãnh Ngân muốn kết đồng minh, bởi vậy Lăng đế chấp thuận gả cô cho Cô Lãnh vương gia Lãnh Thần Phong, y còn nói ngày mười lăm Lãnh Thần Phong sẽ tới cầu thân và rước cô về Lãnh Ngân quốc.

Lăng Vân Trúc nghe xong thì dờ khóc dờ cười, như thế nào người cô không muốn gặp nhất lại trở thành tướng công tương lai của cô?

Bởi thế hôm nay cô quyết định bỏ trốn, ngày mai nếu Cô Lãnh vương gia có tới thì hoàng cung vẫn còn mười một vị công chúa a, Vân Trúc không tin Lăng đế không tìm ra cách giải quyết.

Lăng Vân Trúc nhìn trong gương, hài lòng với một thân bạch y phiêu dật, mặc dù dung mạo không thay đổi nhưng lại tăng thêm mấy phần khí khái năm từ, anh tuấn tiêu sái, băng diện xuất trần.

Cô vốn định dịch dung phòng có người phát hiện nhưng lại thôi. Thập tứ công chúa là một phế vật liệt hai chân, luôn luôn ngốc trong tầm cung của mình không bao giờ ra ngoài, số người nhìn thấy chân diện của nàng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Với lại làm sao có người nghĩ một công chúa thương tật có thể biến thành một vị công tử tiêu sái như này chứ?

Về phần Liên Nhi, không phải cô không muốn đem nàng theo mà nha đầu này không chịu thì đúng hơn. Sau khi biết cô được gả cho Cô Lãnh vương gia thì nàng sượng phát điên, cả ngày lải nhải bên tai Vân Trúc muốn thùng manged nhĩ. Cho nên vẫn là nên để nàng ở lại.

Đem một sấp ngân phiếu bỏ vào ngực, cái này là nàng chôn được trên người thái tử. Hắc hắc, không nghĩ trên người y lại có nhiều ngân phiếu như thế, cô đếm sơ qua phải vài trăm vạn lượng là ít.

Người ta nói có tiền mua tiên cũng được, cho nên Vân Trúc cũng chẳng mang theo gì hết, chỉ có sấp ngân phiếu này, sau đó liền vô thanh vô tức ra khỏi Trúc Lan cung.

Cô không biết võ công, nhưng ẩn thân thuật và kỹ năng trèo tường lại là bậc nhất, không chút khó khăn thoát khỏi tầng lớp thị vệ canh gác, vượt qua tường thành rồi khỏi hoàng cung.

Lăng Vân Trúc vươn vai vài cái. Lâu ngày thân thể không vận động thật đau nhức, mà cái cô công chúa này cũng quá yếu ớt nha, cô cần phải rèn luyện thêm mới được.

Sáng ra kinh thành thế nhưng lại rất náo nhiệt, người đi người lại vô cùng tấp nập, Lăng Vân Trúc bị những mặt hàng ở đây thu hút không ít, nương theo dòng người lượn hết chỗ này tới chỗ khác.

Trên đường đi không ít đưa mắt về phía cô, mà đã số là các cô nương. Hắc hắc, thật không nghĩ mị lực của cô cao như vậy, đến nữ nhân cũng bị thu hút thành đàn.

"Vị công tử này xin dừng bước" Một cô nương ăn mặc quý phái đi tới chặn đường cô, có lẽ là đại tiểu thư nhà nào đấy, đối với cô cười thẹn thùng "Tiểu nữ tên là Hạ Xuân Kiều, không biết có thể thỉnh cầu công tử một việc?"

Ách, nữ nhân thời này cũng mạnh dạn như vậy? Lăng Vân Trúc muốn từ chối nhưng không đành, đành cười ôn nhuận đáp "Cô nương cứ nói".

Hạ Xuân Kiều bị nụ cười của cô làm cho mặt càng thêm đỏ, hít sâu một hơi rồi nói "Hôm nay kinh thành có Hoa Lang Hội, công tử có thể đi cùng tiểu nữ đến đó không?"

"Hoa Lang Hội?" Lăng Vân Trúc kinh ngạc hỏi lại. Nghe như hội các hoa làng bên Hàn Quốc ý, không lẽ nơi này cũng có?

"Công tử có lẽ từ nơi khác đến nên không biết. Hoa Lang Hội là một lễ hội đối thi cầm. Mỗi tài tử sẽ ra một bài thơ, nhưng nữ tử chúng ta sẽ đáp lại một câu ca khúc đối với người mình ưng ý" Hạ Xuân Kiều mỉm cười thanh lệ. Nàng trước giờ vẫn luôn ghen tị với biểu ti Lăng Vân Ca thất công chúa mỹ diện thanh tú, đi đến đâu cũng được đám nam nhân bám dính không rời. Ngay đến đường ca Hạ Lâm Vũ của nàng cũng bị biểu ti làm cho mê mẩn, nàng vô cùng khó chịu.

Vốn đường ca hôm qua đã đồng ý cùng nàng đi Hoa Lang Hội, thế nhưng biểu ty chỉ uốn lười vài câu liền khiến hấn từ chối nàng để đi cùng ti ấy. Nàng thật không can tâm.

Thế nên hôm nay Xuân Kiều đành tới Hoa Lang Hội cùng a hoàn Hỷ Nhi của mình, đúng lúc nhìn thấy vị bạch y mỹ nam tử này, nhất thời bị hấn làm cho mê mẩn.

Nàng trầm nghĩ, nếu có thể cùng nam tử này đến Hoa Lang Hội, có phải biểu ty sẽ tức chết đi?

Lăng Vân Trúc lấy chiết phiến gỗ gõ trán. Hoa Lang Hội này tựa như cũng giống tiệc xem mặt tập thể ở thế giới hiện đại a. Lại nói tới xem mặt, Vân Trúc cô trước đây không biết đã bị mẫu thân đại nhân ép đi xem mặt bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần đều thất bại vì Z và R tới phá đám. Hai, không biết bọn họ giờ này ra sao?

"Cô nương đã có lòng như vậy, tại hạ nào dám từ chối. Thỉnh cô nương đi trước dẫn đường" Đẳng nào cô cùng đang không có việc gì làm, đến đó biết đâu lại có gì thú vị.

"Đạ tạ công tử" Hạ Xuân Kiều thấy cô chấp thuận thì cười vui vẻ, liền sai Hỷ Nhi đi trước dẫn đường.

"A, tiểu nữ chưa biết tên công tử" Hai người đi được một đoạn thì Xuân Kiều quay sang hỏi cô.

"Tại hạ là Vân Tuyền Cơ, cô nương cứ gọi ta Tuyền Cơ là được" Đây vốn là tên thật của Vân Trúc, thật lâu không nhắc đến tên này.

"Được, Tuyền Cơ huynh" Thấy mỹ nam tử cười với mình, Hạ Xuân Kiều lại đỏ mặt, tim đập liên hồi. Phải chăng nàng đã phải lòng nam nhân này?

Chẳng mấy chốc là tới Hoa Lang Hội. Lăng Vân Trúc nhìn đám nam thanh nữ tú mà lắc đầu chép miệng. Người ta nói cổ đại là nơi sản sinh mỹ nam mỹ nữ quả không sai mà.

Một môn đồng chạy tới chào hỏi rồi đưa Vân Trúc cùng Xuân Kiều vào trong. Đa số mọi người đều đưa ánh mắt về phía cô, nhưng cô nào có để tâm, chỉ chăm chú vào những cây mai trắng đang nở rộ.

"Đây không phải là biểu muội sao?" Thanh âm trong trẻo tựa ngọc rơi, một nữ nhân mang thân liễu y mềm mại hướng hai người đi tới, mà đi đằng theo sau là một mỹ nam tử mặc trang lam bảo, sắc mặt không tốt cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Thất công chúa Lăng Vân Ca

"Thì ra là biểu tỷ cùng đường ca, thứ cho Kiều nhi tới muộn" Hạ Xuân Kiều ánh mắt khó chịu nhìn Lăng Vân Ca, nhưng ngoài mặt tỏ vẻ ngoan hiền hiểu lễ nghĩa, nhỏ nhẹ đáp lại.

Lăng Vân Ca mặc dù nói với Hạ Xuân Kiều, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối luôn đặt trên người bạch y nam tử. Mĩ nam tử nàng đã nhìn không ít, thậm chí đệ nhất mĩ nam Cô Lãnh vương gia Lãnh Thần Phong cũng gặp qua một lần, thế nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy một nam tử mỹ đến như thế. Vẻ đẹp của chàng cùng vương gia không có nửa điểm giống nhau. Cô Lãnh vương gia là lãnh khốc cao ngạo, khuôn nhan yêu nghiệt khát máu, nữ nhân chỉ dám nhìn từ xa mà không thể lại gần. Còn nam tử này dung mạo khuynh quốc khuynh thành, so với nữ nhân như nàng đẹp hơn gấp bội, thế nhưng lại không khiến nàng ganh tị mà mê luyến. Nói chàng tựa tiên tử giáng thế tuyệt không ngoa. Thân bạch y linh động, dáng vẻ lạnh lùng tựa tuyết liên, thế nhưng khí chất lại ung dung tự tại, mị lực tỏa ra chính là vô biên, không khỏi khiến nữ nhân khao khát lại gần.

"Đâu có muộn đâu a. Kiều nhi, vị công tử này là ai thế?"

"Huynh ấy là người ngoại thành, tên Vân Tuyền Cơ. Hôm nay chúng ta tình cờ gặp mặt, cho nên cùng nhau tới nơi này" Hạ Xuân Kiều cúi thấp mặt xuống đáp lại nhỏ nhẹ, trong lòng đầy ý dằn vặt.

"Vậy sao?" Lăng Vân Ca cười lạnh, trong lòng kêu Hạ Xuân Kiều nữ nhân ngu ngốc. Nàng ta nghĩ chiêu này sẽ khiến nàng tức giận sao? Hạ Xuân Kiều ơi là Hạ Xuân Kiều, người quên ta là ai sao? Ta là Lăng Ngạo quốc đệ nhất mỹ nhân, hơn nữa thân phận công chúa mình ngọc chân quý, nam nhân này chắc chắn sẽ thuộc về ta.

"Vân Ca ra mắt Vân công tử, Kiều nhi còn nhỏ dại, nếu có điều gì làm phật ý công tử thỉnh tha thứ" Lăng Vân Ca trưng ra nụ cười tự cho là đẹp nhất, lời nói ra thanh thúy êm tai, phượng mâu hút hồn luôn nhìn về phía Lăng Vân Trúc.

Lăng Vân Trúc cười lạnh lùng không nói, thế nhưng trong lòng lại không trào phúng. Vị này thì ra là thất tỷ của cô, Lăng Vân Trúc từng nghe Liên Nhi kể khi cô mười tuổi thường bị vị thất tỷ này cùng thập công chúa Lăng Vân Nhược chạy tới bắt nạt, mà hình thức vô cùng ác độc cùng tàn nhẫn. Cũng may chuyện này được phụ hoàng phát giác, phạt hai người họ trong phòng sám hối nửa năm và tuyệt đối không được bén mảng tới Trúc Lan cung. Ấy vậy mà đã sáu năm, thời gian không dài nhưng cũng đủ thay đổi một con người, Lăng Vân Ca có không nhận ra cô là lẽ thường thôi.

"Thất công chúa sao có thể nói thế? Hạ tiểu thư tuy còn nhỏ nhưng thấu hiểu lễ nghĩa, khiến Vân mẫu vô cùng hài lòng. Ngược lại thất công chúa cùng nàng là tỉ muội, nói vậy không sợ mất lòng nhau chăng?"

Lăng Vân Ca nghe tới lời này thì biến sắc, riêng Hạ Xuân Kiều thì cực kì đắc ý. Nàng cùng Vân Tuyền Cơ chỉ là bèo nước gặp nhau, thế nhưng chàng lại trước mặt biểu tỷ nói tốt cho nàng, hơn nữa lại còn có ý chế trách biểu tỷ. Ha ha, để xem nàng ta có thể nói được gì?

Nam nhân này cư nhiên dám nói với Lăng Vân Ca nàng như thế, ấy thế mà nàng một chút cũng không giận, trong lòng tăng thêm mấy phần khao khát chinh phục, nàng nhất định phải có được nam nhân này.

"Vân Ca mạo muội rồi, thỉnh công tử thứ lỗi"

"Không dám" Trên mặt luôn là nét lạnh băng cố hữu, Lăng Vân Trúc nhàn nhạt đáp lại. Thôi, dù sao nàng ta cũng là công chúa, không nề mặt nàng ta chính là không nề mặt phụ hoàng rồi.

"Hôm nay là Hoa Lang Hội, lát nữa sẽ bắt đầu mà đôi thi cầm, không biết Vân công tử đã có chuẩn bị?" Lăng Vân Ca giọng cười, cố lảng sang chuyện khác.

"Công chúa không cần lo, Vân mẫu tự có sắp xếp" Vân Trúc đem chiết phiến mở ra quạt quạt, ưu nhã đáp một câu rồi kéo Hạ Xuân Kiều đi chỗ khác.

Lăng Vân Ca tức muốn bốc khói, Hạ Lâm Vũ từ nãy giữ im lặng giờ mới lên tiếng.

"Vân Ca, chúng ta đi thôi, hần không coi trọng nàng như vậy, nàng lưu luyến hần làm gì?"

"Huynh thì biết cái gì?" Lăng Vân Ca trừng mắt quát lại "Bỏn công chúa đã quyết định hần là phò mã của mình, vì thế huynh nên chăm kĩ đường muội của mình đi, đừng để nàng làm hỏng việc của ta"

"Nàng.." Hạ Lâm Vũ trừng lớn hai mắt, trong lòng khao khát muốn đem Vân Tuyền Cơ băm thây vạn đoạn. Hần đường đường là tôn tử của tể tướng đương triều, há có thể để một tiểu bạch kiểm dễ dàng qua mặt?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Oa, đám nữ nhân này là sói

"Các vị, mà đối thi cảm chính thức bắt đầu!" Một vị công tử thư sinh nho nhã đứng trên bục hô lớn "Bây giờ các vị công tử mỗi người sẽ làm một bài thơ, mời"

Từng vị công tử lên đọc bài thơ của mình, đề tài thi phong phú đủ thể loại trên trời dưới đất. Lăng Vân Trúc âm thầm bĩu môi, những bài thơ này không phải không hay, chính là so với các tác phẩm thơ ca cô đã học chỉ là trò muối. Lướt qua lướt lại cũng đến lượt cô, Lăng Vân Trúc nhếch môi cười, đọc:

" Vạn năm đường xa hóa lại gần

Thư bút anh hùng gặp mỹ nhân

Tình ý đôi trao thơ ngọt mật

Say đắm Điều Thuyền chết Đồng gia

Làm sao biết rõ lòng người ta

Câu hay mỹ ý hẳn đâu là

Mật ngọt chết ruồi câu ngan ngừ

Người xưa từng nói đâu sai mà.

Có lúc cách mặt tình vẫn thân

Tri âm, tri kỉ với câu vần

Khi vui, khi giận, khi buồn chán

Vậy đó thường dân với mỹ nhân

Những lúc đôi câu gieo thả vắn

Người chờ người đợi cơ duyên tới

Chàng ơi... tình ấy ai cũng cần"

" Hay, hay lắm" Vị công tử chủ trì thích ý kêu một tiếng, tiếp theo là hàng loạt tiếng tán dương. Thơ hay ý đẹp, như đang muốn kể về một câu chuyện tình yêu của anh hùng giai nhân trong truyền thuyết, không khỏi khiến cho người ta khâm phục tự đáy lòng.

Lăng Vân Trúc phải cố lắm mới không bò lăn ra cười. Cô chính là thơ không biết làng nhưng thơ của cô nhân thì có một bụng. "Anh hùng và mỹ nhân" này chính là bài thơ cô thích nhất, bởi thế nên mới đem nó đọc ra thôi.

Hai, cũng may họ không hỏi đến Điều Thuyền là ai, nếu không cô cũng chẳng biết giải thích ra làm sao nữa.

" Hào, hào, đã kết thúc phần thi của công tử, giờ chính là phần đáp lễ của các tiểu thư"

Ha ha, cuối cùng cũng tới phần Lăng Vân Trúc cô thích nhất. Mẹ của cô vốn là một nhạc sư dạy âm nhạc cổ truyền, bởi thế gần bốn mươi năm thành tựu của bà đều đem truyền lại hết cho cô. Trong các nhạc cụ truyền thống, Lăng Vân Trúc vẫn thích nhất là đàn tranh, thanh âm réo rắt tựa suối nguồn, một khi nghe xong liền bị thu hút.

Các thiên kim tiểu thư đều có một cây cầm, đến phần của người nào người nấy gảy. Lăng Vân Trúc hiếm lắm mới có dịp nghe nhạc miễn phí, không nghe thì thật uổng phí.

Đến phần thi của Hạ Xuân Kiều, nàng đem hết tâm ý cùng cảm xúc của mình vào trong cầm khúc, mong cho nam tử ấy có thể hiểu rõ, cũng chấp nhận tâm ý của nàng.

Uy, Lăng Vân Trúc đầu hắc tuyến. Hạ Xuân Kiều đây là có ý gì nha? Không phải là muốn tỏ tình với cô đó chứ?

Lại đến lượt Lăng Vân Ca, Lăng Vân Trúc càng đen mặt, như thế nào nữ nhân này cũng như như thế? Cô mới chính là không cần a, người ta là nữ nhân chân chính mà.

"Các tiểu thư đã đối cầm xong, vậy hiện tại hãy đi tới chỗ vị công tử bản thân cho là hợp ý đi"

Vâng, thế nhưng kết quả đối với Lăng Vân Trúc mà nói là vô cùng khủng bố. Nếu cô không nhầm thì đám nữ nhân kia đều hướng cô đi tới, trên mặt mỗi người đều tràn ngập thẹn ý.

Hừ, thẹn ý cái khi gió. Có mà là đám sói thèm khát con mồi a. Không được, cô phải tìm cách trốn. Thế nhưng đằng sau là đám công tử đang nhìn cô đăm đăm sát khí, bởi vậy cô muốn tiến không được mà lùi không xong.

Đám nữ nhân vây quanh Lăng Vân Trúc, người nào người ấy đều mắt sáng như sao, đối với cô si luyến cùng cực, xuất ra mọi lời bày tỏ tình ý, đã vậy còn tranh thủ ăn đậu hũ của cô.

Lăng Vân Trúc vô cùng khó chịu, thật muốn nháy mắt ném các nàng bay xa, nhưng như thế sẽ làm kinh động tới lão phụ hoàng, như thế công sức nâng bô trốn đều đổ sông đổ bể hết, nhưng nếu dễ yên, chỉ sợ thân phận của cô cũng sẽ nhanh bị lộ tẩy.

"Tránh ra, tránh ra đi, Tuyền Cơ huynh chính là chỉ có ý với ta, các người đừng có si tâm vọng tưởng" Hạ Xuân Kiều không biết từ đâu chen vào khoác tay cô, ánh mắt tóe lửa nhìn đám nữ nhân xung quanh.

"Hạ Xuân Kiều, ngươi mới là si tâm vọng tưởng" Một nữ nhân lam y nói "Vân công tử chưa hề nói thích ngươi, hôm nay hai người mới gặp nhau lần đầu, làm sao có thể?"

"Đúng, đúng" Đám nữ nhân còn lại cũng gật đầu hưởng ứng

"Ngươi thì biết cái gì, chúng ta là vừa gặp đã yêu, ngươi không được như ta, cho nên ganh tị phải không?" Hạ Xuân Kiều mặt xấu tới cực điểm, bất chấp hình tượng khuê các tiểu thư chống nạnh đập chát lại lam y nữ tử kia.

Lăng Vân Trúc giật mình. Nữ nhân này hóa ra lại đánh đá như vậy, nam nhân nào mà lỡ rước nàng về thì khổ tận mạng a. Lựa lúc mọi người đang roi sự chú ý lên người Hạ Xuân Kiều, Lăng Vân Trúc dùng ẩn thân thuật chuồn êm.

"Biểu muội a, đây chỉ là người nghĩ vậy, nhưng người ta thì không nha. Ngươi xem, người ta chạy mất rồi kia" Lăng Vân Ca đứng bên ngoài mìa mai nói. Nàng còn lâu mới cùng đám nữ nhân ngu ngốc này đòi co tranh giành, nàng còn không hiểu nam nhân nghĩ gì hay sao? Bởi thế nàng từ đầu luôn chỉ dõi theo động tĩnh của Vân Tuyền Cơ, cho nên khi người đó biến mất nàng cũng nhìn thấy. Cũng tốt, nhờ vậy mà nàng có thể biết được Vân Tuyền Cơ tuyệt đối không có ý gì với Hạ Xuân Kiều.

Lời Lăng Vân Ca vừa thốt ra liền khiến mọi người chú ý tới, người này từ khi nào đã biết mất rồi? Thật là kì lạ!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lãnh Thần Phong

Lăng Vân Trúc thoát khỏi đám lang nữ kia thì thở phào một hơi. Cái này so với đám fan cuồng vây minh tinh không khác là bao. Nếu mà cô không chuồn nhanh, chắc chết mất xác trong tay đám lang nữ đó lắm.

Ọc... ọc... Vân Trúc ôm bụng. Hai, từ sáng đến giờ mãi lo chạy trốn nên cô đã bỏ được cái gì vào bụng đâu, sắp đói tới phát điên rồi. Hồi đường mãi mới đến một tòa lầu, Lăng Vân Trúc mặt mũi hứng khởi đi vào trong, lúc này một tiểu nhị đi ra về mặt ái ngại nhìn cô.

"Xin lỗi công tử, lầu hôm nay đã hết chỗ, tỉnh công tử tìm nơi khác"

"Ủa? Sao có thể? Hiện tại còn chưa tới giờ ăn trưa, như thế nào đã không còn chỗ?" Vâng trán xinh đẹp khẽ nhăn lại, Lăng Vân Trúc không cam lòng nói.

"Tại công tử không biết, Minh Yến lâu của bọn ta là lầu nổi tiếng nhất kinh thành, muốn ăn ở đây thì phải đặt chỗ từ trước. Chẳng cần là giờ ăn, chính là lúc nào cũng như vậy" Tiểu nhị rất vui vẻ trả lời.

"Thật sự không còn chỗ sao?"

"Phải a"

Chắc hôm nay có bước ra khỏi cửa bằng chân trái rồi, xui xẻo không chịu được.

Đúng lúc này có một nam tử đi tới chỗ cô, lạnh giọng nói:

"Vân công tử, công tử nhà ta muốn gặp công tử"

"Gặp ta? Công tử nhà ngươi là ai?"

Vân Trúc cô trước giờ luôn ở trong cung, từ khi nào lại có người quen rồi?

"Công tử lên rồi sẽ biết" Nam tử kia nói hết lời này xoay người đi trước. Lăng Vân Trúc lưỡng lự một chút cũng đi theo.

Nơi mà Lăng Vân Trúc được đưa tới là một nhà gian trên lầu hai, ở đó đang có hai vị nam tử đang ngồi, mà trên bàn thì toàn là đồ ăn ngon.

Hai vị nam tử này Lăng Vân Trúc chỉ có hai từ để hình dung: Tuấn lãng cùng yêu nghiệt.

“Nhị ca, không nghĩ tới lại bị huynh phát hiện” Lăng Vân Trúc thờ dài nói.

Đúng vậy, một trong hai vị nam tử kia là đương triều thái tử Lăng Vân Hiệu. Lăng Vân Hiệu cười nhẹ, tay phẩy chiết phiến:

“Nếu không phải muội tới Hoa Lang hội làm loạn, ta cũng đâu có nhìn ra”

Hoa Lang hội lúc này y cũng có tới, lúc nhìn thấy Lăng Vân Trúc xuất hiện cùng Hạ Xuân Kiều thì chỉ nghĩ ngờ thôi, mãi một lúc sau mới lắc đầu cười khò. Xem ra muội muội hẳn còn giữ khá nhiều bí mật a~

Lăng Vân Trúc ôm trán, khi nhìn thấy Lăng Vân Ca đáng nhẽ cô cũng phải nghĩ tới Lăng Vân Hiệu sẽ tới chứ? Đúng là không ba năm đại một giờ mà.

“Thập tứ muội, mau ngồi đi, ta giới thiệu cho muội một người” Lăng Vân Hiệu gõ gõ chiết phiến lên ghế bên cạnh mình, ý bảo cô ngồi ở đó.

Lăng Vân Trúc ngồi xuống, lúc này mới có dịp đánh giá nam nhân trước mặt. Gương mạo đẹp như tạc: mắt phượng câu nhân, môi mỏng mị hoặc, sống mũi cao thẳng, thể hiện nét cương nghị cùng lãnh khốc khiến người ta run sợ. Đặc biệt là hắc lại mang một thân hắc bào u ám, toát lên vẻ đẹp trầm suất âm tuyệt. Hai, đây chính là bộ dáng yêu nghiệt trong truyền thuyết nga, so với cô chính là đối lập hoàn toàn. Hẳn sẽ không phải là Cô Lãnh Vương gia trong lời đồn chứ?

“Lãnh Thần Phong”

Nam nhân đột nhiên lên tiếng. Xong, Lăng Vân Trúc chính thức muốn xỉu luôn. Người không muốn gặp nhất giờ xuất hiện trước mặt.

“Thì ra là Cô Lãnh vương gia, hạnh ngộ hạnh ngộ” Lăng Vân Trúc mỉm cười đáp lại, nhưng là bụng cô đang rất đói, hai mắt nhìn chăm chăm vào bàn ăn.

Nhìn bộ dạng này của cô, Lăng Vân Hiệu bật cười, ôn nhu xoa đầu cô nói:

“Nếu đói thì ăn đi”

”Không khách khí” Lăng Vân Trúc miệng nhả ra ba chữ này xong liền như hổ đói xông vào bàn ăn, nói như vậy nhưng cô dù sao cũng là con gái nhà quyền lực ở thế giới kia, dù có ăn nhanh đến mấy vẫn giữ được phong phạm.

Về phần Lãnh Thần Phong, hẳn rất ngạc nhiên với con người Lăng Vân Trúc, nữ nhân này so với những gì điều tra không có nửa điểm giống. Một con người thú vị như vậy, nếu trở thành vương phi của hắn, xem chừng cũng không tệ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Có chết cũng không gả

”Thập tứ muội, chân muội...” Lăng Vân Hiệu lên tiếng hỏi. Y còn nhớ khi đó tất cả các thái y đã đồng nhất kết luận chân Lăng Vân Trúc đã phé nát, không cách nào cứu vãn. Lăng Vân Hiệu thậm chí lúc đó còn là người kiểm chứng. Hiện tại thấy chân Lăng Vân Trúc như không có vấn đề gì, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Lăng Vân Trúc sau khi lấp đầy bụng mình, đổi y trả lời:

”Một tháng trước muội tình cờ gặp được vị cao nhân, hắn chấp nhận chữa chân cho muội nhưng muội phải đáp ứng hắn một điều kiện. Muội đáp ứng nên hắn chữa cho muội thôi”

”Điều kiện gì vậy?” Lăng Vân Hiệu tò mò.

Lăng Vân Trúc quay sang nhìn Lãnh Thần Phong, vừa thấy hắn cũng đang nhìn mình, trong đầu không biết nghĩ gì, nhếch môi cười

”Không được phép tiết lộ thân phận của hắn và cũng không được để người khác biết chân muội đã lành. Bởi thế hai người phải giúp ta giữ bí mật này”

”Được thôi, không vấn đề gì” Lăng Vân Hiệu sáng khoái đáp ứng, sau lại nhìn sang Lãnh Thần Phong “Còn huynh thì sao?”

”Nàng là vương phi của ta, ta đáp ứng nàng cũng không có gì lạ” Lãnh Thần Phong thần nhiên đem chung rượu đưa lên miệng nhấp, không biết rằng lời này đã kích đúng chỗ đau của người nào đấy.

“Đi? Vương phi của ngài? Lãnh vương gia, ngài phải chăng là đang ảo tưởng sức mạnh? Ta còn chưa có lấy ngài đâu?” Lăng Vân Trúc đứng bật dậy, hai mắt tròn trĩnh nhìn tên yêu nghiệt trước mặt.

“Ảo tưởng sức mạnh” Phụt... hahaha... Lăng Vân Hiệu không nhịn được cười lớn, mà người nào đó bị nói thì sắc mặt đen lại, chung rượu trong tay chốc lát liền bóp vụn. Nữ nhân này, nàng được lắm. Nhưng nàng đối sai người rồi.

“Thập tứ công chúa, nàng đừng quên, nàng đã được Lăng đế chấp thuận gả cho bốn vương, đương nhiên trở thành vương phi của ta”

“Là Lăng đế đồng ý không có nghĩa là ta đồng ý” Lăng Vân Trúc một dạng cứng đầu cứng cổ, hai tay khoanh trước ngực hừ lạnh.

“Nghĩa là nàng không muốn gả cho ta?” Nực cười, trên đời này làm gì có nữ nhân nào mà không muốn gả cho hần, nữ nhân này có phúc mà không biết hưởng.

“Không, có chết cũng không gả” Lăng Vân Trúc thẳng thắn đáp, ánh mắt mang theo sự quyết đoán đến cùng cực.

“Không sao, nàng đâu có thể kháng lệnh vua, nàng nhất định gả cho ta” Lãnh Thần Phong nhếch môi cười, thích thú nhìn gương mặt đỏ lên vì tức của Lăng Vân Trúc.

Lăng Vân Hiệu nhìn Lãnh Thần Phong rồi lại nhìn muội muội mình, trông mắt suýt rớt ra ngoài. Chuyện gì xảy ra? Lãnh Thần Phong trước nay luôn lạnh lùng tàn khốc, tích chữ như vàng, muốn hần nói được một câu cũng cực khó. Thế nhưng hôm nay hần lại cùng muội muội ý đầu khẩu, thật là thú vị. Nếu thiên hạ mà biết được chuyện này không biết sẽ thế nào a?

Lăng Vân Trúc tức không chịu được. Cô đường đường là một cảnh vệ xuất sắc của thể ki hai mốt, thế nhưng lại vô lực với cái tên yêu nghiệt này. Hừ, mọi người bảo hần lạnh lùng, thế nhưng hôm nay cô thấy chính là một đại phúc hắc a ~

Tiện tay lấy chung rượu trên bàn một hơi uống sạch, Lăng Vân Trúc như muốn trút hết mọi buồn bực ra ngoài, thế nhưng ngay sau đó đầu lại cảm thấy trở nên choáng váng, mắt dần hoa đi không thấy rõ, cuối cùng ngã gục ra bàn bất tỉnh.

“Trúc nhi, Trúc nhi” Lăng Vân Hiệu giật mình lay lay cô, tay còn lại đem chung rượu cô vừa uống lên ngửi. Là Mê Hồn Dược, mê dược mạnh nhất. Y nhíu mày nhìn Lãnh Thần Phong. Lãnh Thần Phong lạnh lùng cười

“Lăng điện hạ, nhờ ngài đem nàng trở về, ngày mai bốn vương sẽ tiến cung cầu thân. Nếu ngày mai bốn vương phát hiện nàng biến mất thì Lăng Ngao quốc cứ chuẩn bị thành vong quốc đi”

Dứt lời, thân hắc bào âm u phát một cái rồi đi, trong nháy mắt chỉ còn Lăng Vân Hiệu, Lăng Vân Trúc và Thất Dạ – thù hắc của thái tử. Lăng Vân Hiệu thờ dãi nhìn thân ảnh nhỏ nhắn bất tỉnh bên bàn, sau đó quay sang nói với Thất Dạ

“Thất Dạ, đem nàng trở về Trúc Lan Cung, nhớ là phải đem về trong bí mật, tuyệt không được để ai phát hiện”

“Thuộc hạ đã rõ thưa điện hạ” Hắc y nam tử khẽ gật một cái rồi ôm Lăng Vân Trúc trong nháy mắt liền vô tung vô ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nàng còn không không yên, ta liền ăn nàng

Lăng Vân Trúc lúc tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Chắc chắn là do tên yêu nghiệt kia cho mê dược vào chung rượu của cô, khiến cô uống xong liền lăn ra bất tỉnh. Mà không mở mắt thì thôi, khi mở thật thì giật mình tá hỏa.

Đây không phải là phòng của cô, mà là ở trong xe ngựa. Mà xe ngựa này cũng không nhỏ, đồ đạc bên trong không khác gì phòng ngủ. Riêng cô lúc này đang nằm trên giường, đã vậy còn nằm trong lòng một người nam nhân. Nam nhân này cô không cần nhìn mặt cũng biết là ai, trên đời này làm gì có máy mặc hắc bào u ám này chứ?

"Tên yêu nghiệt phúc hắc chết bầm" Lăng Vân Trúc lăm lăm vài tiếng, khẽ giãy người ra khỏi vòng tay của hần. Thế nhưng tên này như con bạch tuộc bám cô không buông.

Lãnh Thần Phong ngay từ đầu vẫn luôn không ngủ, thấy cô tỉnh lại thì giả vờ nhắm mắt, muốn xem cô sẽ làm gì. Có điều nữ nhân này giãy kịch liệt như vậy, chạm tới hạ thân hần.

Lãnh Thần Phong mặt tối lại, cư nhiên một chiến thần như hần lại bị nha đầu này làm cho phản ứng.

"Nàng còn không yên, ta liền ăn nàng" Giọng nói lạnh như băng nhưng lại có mấy phần khàn đục. Lăng Vân Trúc giật mình, đầu gối không may chạm phải chỗ nào đó, mặt bỗng chốc đỏ lên. Chết cha, tên yêu nghiệt này lại động tình với cô a ~

"Là do ngươi, ngươi mau thả ta ra. Nam nữ thụ thụ bất tương thân" Giọng cô rất nhỏ, mặt cúi thấp xuống không dám nhìn hắn.

"Nam nữ thụ thụ bất tương thân? Trúc nhi, nằng đừng đừng quên nằng là vương phi của ta" Bàn tay mạnh bạo nâng cằm Lăng Vân Trúc lên, không đợi cô phản ứng liền nhấn môi vào cắn mút hai cánh hoa đào thơm mát.

Lăng Vân Trúc trừng lớn hai mắt. Oa, first kiss của cô, tên yêu nghiệt chết bầm, dám cướp nụ hôn đầu của cô, cô không muốn đâu.

Con ngươi cô bỗng đen đặc lại, chủy thủ bằng bạc trong nháy mắt xuất hiện trong tay, Lăng Vân Trúc không chần chừ liền tấn công Lãnh Thần Phong.

Lãnh Thần Phong vốn chỉ muốn trừng phạt cô một chút, ai ngờ cánh môi anh đào kia làm hắn mê luyến không rời, khiến hắn không tự chủ muốn cắn xé cho thỏa thích. Thế nhưng lúc này hắn cảm nhận được một cỗ sát khí cực mạnh, ánh bạc chớp lóe hướng ngực hắn đâm tới.

Lãnh Thần Phong nhanh như chớp dứt môi ra rồi chặn lại đường chủy thủ. Có điều người kia cũng không tầm thường, trong người không nội lực nhưng thân thủ cực kì nhanh nhẹn và thuần thực, chiêu thức kì lạ mà sắc bén. Nếu không phải hắn thân võ công cao cường, chỉ sợ đã chết dưới dao của cô.

Lăng Vân Trúc biết Lãnh Thần Phong sẽ chặn được chủy thủ của mình, nhưng ít nhất cũng khiến hắn chịu buông cô ra. Điên cuồng ra các đòn tấn công cực hiểm, Lăng Vân Trúc tận dụng những chiêu thức ở hiện đại. Phải để mấy lỗ trên người hắn thì cô mới hả giận.

Cạch. Chủy thủ trong tay bị đánh bay găm vào tủ nơi cuối giường, cả người Lăng Vân Trúc bị vật xuống, Lãnh Thần Phong đè lên cô, ánh mắt âm tàn lãnh khốc, thế nhưng miệng lại cười gian tà

"Lăng Vân Trúc, bốn vương nói cho nằng biết. Nằng có năng lực, nhưng tuyệt đối đừng bao giờ sử dụng với ta, hậu quả nghiêm trọng đó"

Lăng Vân Trúc nghe xong lần này liền im re. Thứ nhất, cô biết hắn không đe dọa cô, mà là sự thật, bởi hắn thừa khả năng làm chuyện ấy. Thứ hai, chân cô một lần nữa đụng phải chỗ cứng cứng của hắn.

"Được rồi, nằm ngủ đi, đường còn rất dài, khi nào tới nơi sẽ gọi nằng dậy" Lãnh Thần Phong thờ dài, nằm xuống cùng cô, đem cô một lần nữa ôm vào lòng.

"Uy, ngươi... chuyện kia..." Lăng Vân Trúc ngáp ngừng nói, mặt đỏ lên.

Lãnh Thần Phong đương nhiên hiểu ý tứ của cô, lưu manh cười:

"Sao? Nằng muốn chịu trách nhiệm, bốn vương rất sẵn lòng"

"Không đứng đắn" Lăng Vân Trúc thẹn quá hóa giận, hừ nhẹ một cái rồi nhắm mắt lại, mặc kệ người nào đó thích chí cười.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nằng là ai?

"Trúc nhi, mau dậy đi" Lãnh Thần Phong khẽ lay cô gọi. Nha đầu này không ngờ ngủ say như vậy.

"Mami, Cơ nhi muốn ngủ, hôm nay không phải đi làm mà, nếu đi làm thì R đã gọi rồi" Lăng Vân Trúc cố rúc đầu vào trong gối, miệng ngái ngủ lầm bầm

"Mami? Cơ nhi? R?" Những người này là ai, sao cô lại nói như thế. Lãnh Thần Phong nhú mày, Lăng Vân Trúc đôi khi hay xuất ra những ngôn từ kì lạ, hắn thật không hiểu.

"Con mèo lười, nằng còn không dậy, ta ăn nằng đó" Lãnh Thần Phong khẽ thì thầm vào tai nằng.

"Ăn uống gì, tên con là Vân Tuyên Cơ, không phải Vân Tuyên Kê nha" Lăng Vân Trúc bộ dạng có cháy nhà cũng không dậy, khiến hắn dờ khóc dờ cười.

Tên cô không phải Lăng Vân Trúc sao? Nhưng sao giờ lại nói Vân Tuyên Cơ. Hắn nhớ khi cô khi giả nam trang cũng dùng tên này. Mặt hắn đánh lại, không lẽ cô không phải thập tứ công chúa?

Lăng Vân Trúc mơ màng ngủ, cảm nhận luồng sát khí mạnh mẽ đập về phía mình, bàng hoàng mở mắt ra nhìn, kết quả thấy Lãnh Thần Phong đang lạnh lùng nhìn mình. Cô lại đắc tội gì với hắn a ~

"Nói, nằng là ai?" Giọng nói lạnh thấu xương khiến cho cô không rét mà run, cô sờ mũi cười "Hỏi chi kì vậy? Ta là Lăng Vân Trúc"

"Thế Vân Tuyền Cơ là người nào?" Lãnh Thần Phong tóm lấy cằm cô, tay khẽ miết nhẹ trên phiến môi đỏ mọng.

Cằm của cô bị hấn nắm tới phát đau, thế nhưng cô không để tâm, ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

"Vân Tuyền Cơ là tên ta khi phần nam trang, sao?"

"Đừng nghĩ tới chuyện nói dối bản vương, nói"

Lực đạo trên tay càng ngày càng chặt, tay còn lại ôm lấy người cô đè xuống dưới thân. Nữ nhân này thật khiến hắn đau đầu.

"Nếu ta nói, ngươi sẽ tin?" Không biết vì sao Lăng Vân Trúc lại nói ra lời này, nhưng nói ra rồi thì không thể thu lại, cô đành hướng mắt sang chỗ khác.

"Nói thử xem" Hắn cũng muốn xem cô sẽ nói gì.

"Không biết người đã từng tới tá thi hoàn hôn?" Thấy Lãnh Thần Phong sững sờ đôi chút nhưng cũng gạt đầu, cô nói tiếp "Ta chính là như vậy. Ta tên Vân Tuyền Cơ, 25 tuổi, ở thời không kia là một cảnh vệ, không may gặp phải tai nạn mà chết, thế nhưng dương số chưa tận, vừa hay cô nàng thập tứ công chúa bị hoàng huynh mình chuốc độc mà chết, hồn ta nhờ đó mà nhập vào cơ thể nàng, tiếp tục cuộc sống lần thứ hai"

"Còn có chuyện như vậy?" Mày hắn cau lại thành một đường. Chuyện này thật sự rất khó tin, nhưng xem phản ứng của cô không có lấy nửa điểm nói dối.

Lãnh Thần Phong đã từng nghe về tá thi hoàn hôn, nhưng chỉ cho rằng đó là truyền thuyết. Bây giờ chuyện này lại xảy ra trước mắt, làm hắn không kịp thích ứng.

"Người không tin phải không?" Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của hắn, Lăng Vân Trúc không khỏi có chút thất vọng. Biết vậy cô đã không nói cho hắn.

"Ta tin" Lãnh Thần Phong mỉm cười. Cho dù cô có là ai, là Lăng Vân Trúc hay Vân Tuyền Cơ, cô vẫn là nữ nhân của hắn "Trúc nhi, cảnh vệ là chức quan gì vậy? Nàng kể cho bản vương nghe về thế giới của nàng có được không?"

"A, đừng nói là chức quan, nghe thật quê mùa" Lăng Vân Trúc bĩu môi, nhưng trong tâm vui vẻ vì hắn tin mình "Cảnh vệ là những người có nhiệm vụ bảo vệ tổng thống, giống như đại nội thị vệ bảo vệ cho hoàng đế vậy"

"Thế giới ta so với nơi này hiện đại hơn rất nhiều. Có ô tô, xe máy, khách sạn, nhà hàng, bệnh viện, trường học, máy tính, điện thoại..."

Lăng Vân Trúc rất nhiệt tình kể cho Thần Phong nghe những thứ ở thế giới hiện đại. Hắn cũng rất chăm chú lắng nghe. Những điều cô kể trước nay hắn chưa từng nghe qua, rất thú vị. Ngay đến khi cô nhắc tới loại vũ khí mà thế giới đó sử dụng trong chiến tranh, hai mắt hắn sáng ngời. Nếu trong tay hắn có những thứ vũ khí này còn không phải tốc chiến tốc thắng ỉ?

"Trúc nhi, nàng có thể chế tạo ra thứ vũ khí ấy không?"

"Nếu là ở thế giới kia, chế tạo vũ khí đối với ta chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng nơi này nguyên liệu khan hiếm, công nghệ lại quá lạc hậu, làm ra được chỉ sợ hiệu quả không được như vốn có" Lăng Vân Trúc cũng không ngại nói thật. Lãnh Thần Phong nổi tiếng là Chiến Thần, hứng thú với vũ khí là điều dễ hiểu. Lăng Vân Trúc từng có năm năm làm công việc thiết kế và chế tạo vũ khí trong quân đội, cho nên mới dám tự tin nói điều này với hắn.

"Tức là nàng có thể chế tạo?" Không cần hiệu quả như vốn có, chỉ cần một nửa thôi đối với hắn cũng là một thành tựu lớn.

"Ừ, còn phải xem người muốn chế tạo cái gì" Lăng Vân Trúc bật cười. Thật ra Lãnh Thần Phong này cũng không đáng ghét lắm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tới gặp sư phụ Lãnh Thần Phong

Hai người nói chuyện thêm một lúc thì xe ngựa bỗng dừng lại, lúc này có một nam nhân vén rèm lên nói.

"Bẩm vương gia, chúng ta đã tới nơi"

"Được, lui đi" Lãnh Thần Phong khẽ gạt đầu, phát tay một cái, Lăng Vân Trúc tò mò hỏi "Sao nhanh vậy đã tới Lãnh Ngân quốc? Mới có một ngày nha"

Cô nghe nói muốn từ Lăng Ngạc quốc sang Lãnh Ngân quốc phải mất ít nhất năm ngày đường, nhưng hiện tại mới qua một ngày, như thế nào đã tới nơi?

"Ai nói nàng chúng ta đến Lãnh Ngân quốc rồi?" Lãnh Thần Phong nhếch môi cười rồi bồng cô lên, Lăng Vân Trúc giãy dụa muốn hấn thả mình xuống nhưng lại nghe hắn thì thầm vào tai cô "Nếu nàng không muốn để lộ bí mật về chân mình thì yên đi".

Dứt lời Lãnh Thần Phong đem Lãng Vân Trúc xuống xe ngựa. Oa, cô còn tưởng đoàn người đến cầu thân phải đông lắm cơ, ai ngờ cũng chỉ dăm mười vận binh phục, tư thế nghiêm trang chỉnh tề so với quân đội của cô còn muốn hơn, có thể thấy Lãnh Thần Phong huấn luyện rất tốt. Thế nhưng khi nhìn tới cảnh vật xung quanh, Lãng Vân Trúc thoáng cau mày. Nơi này không phải kinh thành Lãnh Ngân quốc mà là một ngôi làng có vẻ tiêu điều nhưng bình dị, trong lành.

Lãng Vân Trúc nhìn phiến đá bên góc đường, hàng chữ màu đỏ son ghi chữ "Ngôn Lục" đã mờ đi theo năm tháng. Tên là Ngôn Lục sao? Không tệ.

Lúc này người của Lãnh Thần Phong đem tới một thứ, mà nó đối với Lãng Vân Trúc không mấy xa lạ.

"Xe lăn của ta?" Lãng Vân Trúc sững sốt quay sang nhìn Lãnh Thần Phong. Lãnh Thần Phong mỉm cười, đem thả cô ngồi xuống xe lăn, hành động vô cùng nhẹ nhàng, như sợ sẽ làm đau phương đầu.

"Thì ra thứ này gọi là xe lăn, ta thật muốn coi trong hồ lô nàng giấu cái gì"

"Người không biết cái gọi là thiên tài à? Ta chính là thiên tài" Lãng Vân Trúc thề lưỡi, trong lòng vô cùng đắc ý "Mà đến nơi đây làm gì?"

Sẽ không tự nhiên Lãnh Thần Phong chưa trở về Lãnh Ngân quốc mà tới nơi này. Nhưng rốt cuộc đây là nơi nào?

"Tới gặp một người quan trọng, đi thôi" Lãnh Thần Phong đẩy xe của Vân Trúc tiến vào trong làng.

Mới vào trong, một cỗ mùi lạ đã sộc vào mũi mọi người, vô cùng buồn nôn. Là sát khí nồng đậm hòa trộn với tanh hôi của máu. Cô ngược lên nhìn Lãnh Thần Phong, thấy mày hắn cũng nhíu chặt, lòng liền đưa ra kết luận: làng này xảy ra chuyện.

"Vô Nhạc"

"Có thuộc hạ" Một tuấn phong nam lên tiếng, bước ra khỏi đội ngũ chờ lệnh.

"Người đi xem xảy ra chuyện gì?" Trong mắt Lãnh Thần Phong lóe lên tia tàn khốc. Thật không ngờ người kia kẻ đó cũng dám động tới.

"Dạ" Vô Nhạc trong chớp lát chỉ còn là tàn ảnh biến mất vô tung, chưa đến nửa khắc sau đã quay trở lại, sắc mặt trắng đi vài phần.

"Bẩm vương gia, toàn bộ dân trong làng bị giết sạch, người đó cũng mất tích không dấu vết"

Lãng Vân Trúc nghe vậy liền sững sốt. Ngẫm lại khi mọi người còn chưa tiến vào, từ ngoài nhìn ngôi làng trông rất bình thường và cũng không cảm nhận được gì cả, chỉ đến khi vào trong mới thấy rõ. Mặt cô đánh lại. Bọn người này biết Kết Giới Áo Ảnh.

Bỗng cô nghe thấy tiếng binh khí va chạm từ chân núi sau ngôi làng. Sống trong môi trường thuốc súng bom đạn, đã vậy còn trải qua quá trình vô cùng khắc khổ, bởi vậy nên thính lực của cô cực kì tốt, dù là cách xa chục dặm vẫn nghe thấy được.

Đầu chỉ Lãng Vân Trúc, một thân võ nghệ cao cường như Lãnh Thần Phong đương nhiên cũng nghe thấy. Biết cô cũng nghe được, hắn cũng không kinh ngạc lắm.

"Các người ở lại bảo vệ vương phi, nếu nàng có chuyện các người liền biết hậu quả" Lãnh Thần Phong lạnh lùng ra lệnh rồi dùng khinh công bay đi mất.

"Chúng ta liền đi theo hấn đi" Lãng Vân Trúc thản nhiên nói. Mặc dù cô ghét phiền phức, nhưng bởi người nào đó nên cô không thể không ra mặt.

Lãng Vân Trúc ghét Lãnh Thần Phong, điều này không sai. Nhưng cô với hấn cũng là có quen biết, hơn nữa tương lai dù không muốn nhưng hấn sẽ là phu quân cô. Lãng Vân Trúc dựa vào thính lực đếm nhẩm kẻ địch có bốn mươi tới năm mươi người, đều là thân thủ không tầm thường, mà đầu lại xem ra cũng chỉ có hấn và người hấn tìm.

Lãnh Thần Phong cho dù là chiến thần, trong tay sở hữu tam hệ dị năng đi chăng nữa, đấu với một đám cao thủ như thế, chắc hấn sẽ có chật vật.

"Không được đầu vương phi, vương gia đã có lệnh rồi" Vô Ảnh lắc đầu, nhưng trong lòng cũng như lửa đốt. Người của kẻ kia không thể xem thường đâu.

"Trong tình hình này còn xem trọng mệnh lệnh cái gì, các người không lo lắng cho chủ tử của mình sao? Và lại, bốn công chúa ta, không đến lượt các người có thể bảo vệ" Lãng Vân Trúc lạnh lùng thốt, trong nháy mắt thân ảnh liền tiêu thất.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nguy hiểm trong gang tấc

Lăng Vân Trúc dùng vận tốc nhanh nhất đến chân núi sau làng, vì có xe lăn nên tốc độ bị giảm đi nhưng không đáng lo ngại. Cô ẩn mình sau tảng đá quan sát.

Quả như dự đoán, đối phương có hơn năm mươi người nhưng đã bị Lãnh Thần Phong cùng một lão nhân bạch y giết chết một nửa. Lúc nhìn lão nhân kia miệng cô liền há hốc. Ông ta có tứ hệ dị năng nha, nhưng bộ dáng lại chật vật đến đáng thương, chắc hẳn là đã bị trúng độc.

Nhưng điều khiến cô kinh ngạc hơn nữa là bọn hắc y nhân cũng có dị năng, thậm chí còn có kẻ sử dụng dị năng ngoại lục hệ của sáu nước. Không phải chỉ người hoàng tộc mới có dị năng sao?

Lãnh Thần Phong bên ngoài bình thản chiến đấu, nhưng bên trong đã chịu nội thương không nhỏ. Kể từ lần này đưa tới không ít cao thủ, đa số là song hệ dị năng. Sư phụ hẳn bị trúng độc, khi hẳn tới chỉ kịp giúp ông chặn kinh mạch tránh độc phát tán, thế nhưng cũng chỉ có thể kéo dài trong hai canh giờ. Thời gian sắp hết mà địch vẫn còn gần nửa, Lãnh Thần Phong lần đầu tiên trong đời lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan như vậy.

Hắn có tam hệ dị năng, ngoài hệ tính phong vốn có còn hai hệ thủy và hỏa. Hai hệ này hẳn đã luyện dung hợp, tức là một lúc có thể sử dụng hai hệ năng lực. Tuy những kẻ kia có song hệ dị năng, nhưng chưa luyện dung hợp, chỉ có thể dùng thay phiên mà thôi.

"Sư phụ, người còn ổn chứ?" Lãnh Thần Phong quay sang hỏi vị bạch y lão nhân bên cạnh, tay đồng thời nhanh gọn kết liễu hắc y nhân tấn công sau lưng mình.

"Ha ha, lão phu sống lâu như vậy, đến cuối đời lại gặp chuyện này, ông trời thật có mắt a ~" Lão nhân cười mỉa mai, ném một cổ hỏa vào hắc y nhân phía trước "Đồ nhĩ, mau đi khỏi đây đi, sư phụ ta hôm nay khó sống rồi!"

"Sẽ không có chuyện đó" Lãnh Thần Phong ra tay càng ngày càng tàn khốc cùng dứt khoát, nội thương cũng bởi vì thế càng thêm nặng, nhưng hắn thấy kệ.

Bọn hắc y nhân thấy Lãnh Thần Phong bỗng trở nên kịch liệt như thế thầm kêu không ổn, đưa mắt nhìn nhau ra hiệu rồi hợp sức tạo thành một khối hỏa cầu lớn phóng về phía Lãnh Thần Phong.

Hỏa cầu kia lực lượng vô cùng mạnh mẽ, mà Lãnh Thần Phong đã bị nội thương nặng không thể chống đỡ. Hắn cười lạnh, Vô Địch Chiến Thần như hắn lại bỏ mạng nơi này, cũng quá buồn cười đi. Lăng Vân Trúc, nha đầu ấy khi biết hắn chết có buồn hay không?

Hỏa cầu nhanh vun vút đi về phía Lãnh Thần Phong. Hắn nhắm mắt lại, không có ý chống trả.

BÙM...

"Đồ nhĩ"

"Vương gia"

Thuộc hạ của Lãnh Thần Phong vừa chạy tới thấy cảnh này thì hô lớn, cả bạch y lão nhân bên cạnh cũng không khỏi kinh hãi nhìn. Cô Lãnh Vương Gia chẳng lẽ cứ như vậy mà kết thúc?

"Dám đắc tội phu quân ta, các ngươi sẽ phải trả giá đắt" Một giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, Lăng Vân Trúc từ sau tảng đá điều khiển xe lăn đi ra, dung nhan khuynh thành nhưng lại nhuốm màu tàn khốc, hàn khí tỏa ra mãnh liệt. Mà vị Cô Lãnh Vương gia của chúng ta tưởng chừng đã chết thế nhưng lại an vị trong quả cầu băng vững chắc, gương môi cười dịu dàng với cô.

"Băng... Băng Cầu Hộ Pháp?" Bọn hắc y nhân giật mình kinh hãi. Nữ nhân này lại lịch ra sao, như thế nào luyện băng hệ tới mức độ này.

"Xem ra các ngươi biết không ít, nhưng có chuyện này ta muốn nói. Chính là, những kẻ biết bí mật của ta, trừ khi là người của ta, còn lại không thể sống sót" Lời còn chưa dứt, một cổ băng lớn đã phóng về phía đám hắc y nhân, nhưng là trong khóa băng kia còn có lấp lóe lửa đỏ qui dị, kinh lực lớn không kém hỏa cầu lúc nãy, toàn bộ mười mấy hắc y nhân còn lại tan xác trong nháy mắt.

Lãnh Thần Phong thật sự bị dọa cho giật mình, hắn cùng sư phụ chật vật lắm mới hạ được hơn mấy chục người, vậy mà Lăng Vân Trúc chỉ cần dùng một chiêu duy nhất liền khiến mười mấy người tan xác. Thật không thể nào tin nổi.

"Nha đầu, ngươi thế nhưng luyện Băng Hòa Dung Hợp, lão phu thật mở rộng tầm mắt" Lão nhân ha ha cười, sắc mặt dù trắng bệch cùng thân thể có chật vật nhưng không thể giảm được ngạo khí của ông.

"Không nên chỉ đáng giá về bề ngoài" Lăng Vân Trúc lắc lắc ngón trỏ, rồi tới trước mặt bạch y lão nhân, kéo tay ông ra bỏ vào một viên thuốc "Đây là giải dược Mạn Đà La Hoa, lão nhân gần trời cuối đất như ông sao có thể khinh suất uống phải độc này chứ?"

"Nha đầu, ta là sư phụ của phu quân ngươi đó" Lão nhân nhíu mày, nhưng trong lòng vô cùng thích ý. Nha đầu này thật là thú vị.

"Là sư phụ hẳn cũng không phải sư phụ ta" Lăng Vân Trúc thân nhiên cười. Thì ra là sư phụ của yêu nghiệt, lão nhân này cô rất có hảo cảm.

Lăn xe về phía Lãnh Thần Phong, Lăng Vân Trúc búng tay một cái liền thu lại băng cầu, sau đó cũng ném cho hắn một viên thuốc trị nội thương. Lãnh Thần Phong không chậm trễ liền đem nuốt, ngồi xếp bằng xuống đất nhắm mắt trị thương. Lăng Vân Trúc chẳng muốn làm phiền hắn, cả người an ổn dựa ra ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Chương 15: Bán tiên

“Tiểu nha đầu, ngươi mau tỉnh!” Lăng Vân Trúc đang nghỉ ngơi thì bị người lay gọi. Cô vừa mới mở mắt, một cái bàn mặt cực soái dán ngay gần mặt mình. Hot boy từ đâu nhảy ra thế này? Cô xuyên lại rồi sao?

“Ngươi là ai?”

“Ha ha, tiểu nha đầu, mới vừa này còn nói chuyện với ta, còn đưa ta thuốc giải độc, ngươi biết ta là ai chưa?” Soái ca cười vui vẻ.

“Uy, ngươi là sư phụ của Lãnh Thần Phong?” Lăng Vân Trúc há hốc miệng, sự thật này thật quá kinh người đi. Rõ ràng ông ta khi này còn râu trắng tóc bạc phơ, cô mới chỉ chớp mắt chút xíu, như thế nào đã biến thành nam nhân anh tuấn rồi?

“Chính là ta” Âu Dương Thần cười đắc ý “Ta có luyện một loại trú nhan thuật, bởi vậy hình dáng bên ngoài luôn giữ tuổi đôi mươi. Lúc trước ngươi nhìn là bộ dáng thật, bởi ta bị trúng độc nên hiện nguyên hình thôi”.

“Hừ, loại trú nhan thuật này ngươi luyện làm cái gì? Để lừa tình sao? Đã bao cô nương nghiêng ngả trước ngươi rồi?” Lăng Vân Trúc bĩu môi. Lão nhân chết bầm, bộ dáng của hắn sao có thể suất đến vậy, với Lãnh Thần Phong chẳng khác gì huynh đệ, suýt nữa khiến cô động tâm rồi.

“Ha ha, cũng có vài trăm” Âu Dương Thần sờ mũi cười gượng. Nha đầu này sao có thể hiểu hắn như thế chứ? “Mà ngươi gọi ta là Thần ca đi, đừng gọi là lão đầu, già rất mất mặt”.

“Chính bởi ngươi là một lão già, ta mới gọi như vậy” Lăng Vân Trúc làm cái mặt quỷ, trong lòng liền vô cùng vui vẻ. Lâu rồi bản thân chưa có tâm trạng tốt như vậy.

Âu Dương Thần đen mặt. Được rồi, được rồi, hắn đại nam nhân không chấp tiểu nha đầu, chỉ cần nghĩ tiểu nha đầu còn nhỏ nói linh tinh là được, hắn nhìn (>^<)

“Sư phụ, người đang khi dễ nương tử của con?” Lãnh Thần Phong sau khi trị thương xong thì mờ mắt ra. Nội thương của hắn cũng hồi phục được tám chín phần, hiện tại đã không còn gì lo ngại. Thuốc của Trúc nhi quả nhiên thật tốt.

“Uy, đồ nhi, con nói ngược nha. Chính nàng mới là người khi dễ sư phụ mới đúng” Âu Dương Thần chảy mồ hôi đáp. Sao hắn lại thu tên ma đầu này làm đồ đệ a, mỗi lần trước mặt nó đều bị khí thế của nó áp đảo, bản thân hắn cảm thấy mình làm thầy như vậy thật mất mặt.

Lãnh Thần Phong không thèm nói chuyện với hắn, đi tới bên Vân Trúc, ôn nhu nói:

“Trúc nhi, nàng đừng chấp sư phụ. Sư phụ vốn là bán tiên, đây mới là chân diện mục của y. Còn cái diện trước mà nàng nhìn thấy, chỉ là đòn che mắt mọi người do sư phụ bày ra thôi”

Lăng Vân Trúc gật gật đầu. Lão già kia hóa ra là bán tiên, thế mà lừa cô cái gì luyện trú nhan thuật cái lão hoàn đồng, cô thế sau này hắn có phun ra cái gì cô cũng sẽ không tin lấy nửa lời.

Riêng Âu Dương Thần lại âm thầm kinh ngạc. Đồ nhi hắn thế nhưng không kiêng kị gì mà nói sự thật của hắn cho nha đầu kia nghe.

Thật ra hắn vốn là Kim Thần, thế nhưng một lần vì bị lão thối Hóa Thần chuốc rượu say gây họa lớn. Kim Thần hắn mỗi lần say rượu sẽ trở nên mất kiểm soát, Hóa Thần liền nhân cơ hội đó đem hắn vào Ngoan Long điện. Trong lúc thần trí bất định, hắn đã lỡ tay tát vào mặt Ngọc hoàng, túm tóc Vương Mẫu Nương Nương, vật râu Thái Bạch Kim Tinh, cạo đầu Nhị Lang Thần, vân vân và mây mây. Hậu quả thì khỏi phải bàn, Ngọc Hoàng long trung giận dữ đem hắn hạ trần làm kiếp bán tiên.

Bởi một phần là lỗi của hắn, nên hắn không có ý kiến gì. Nhưng là cái lão thối Hóa Thần kia, cứ mỗi lần tìm đến hắn đều buông lời cười nhạo hắn, nếu không phải có Phong nhi giúp hắn nói lại, hắn cảm thấy thực thất bại.

Chuyện hắn là bán tiên chỉ có Lãnh Thần Phong cùng đại đệ tử đã bỏ đi của hắn biết. Hắn không muốn gặp rắc rối, cũng ngại phiền phức, cho nên bấy lâu nay chỉ trụ tại làng Ngôn Lục này. Có điều ý trời khó tránh, hắn hôm nay bị kẻ kia tập kích, toàn bộ dân làng Ngôn Lục cũng vì hắn mà bỏ mạng.

“Kẻ hôm nay cho người tấn công là ai vậy?”

Bây giờ Lăng Vân Trúc mới biết, không phải chỉ người trong hoàng tộc mới có dị năng. Trong hoàng tộc, chỉ có nam nhân mới có dị năng, còn nữ nhân thì rất hiếm gặp. Người thường có dị năng cũng không hiếm, nhưng họ sẽ đều bị người trong hoàng tộc thu nạp trong thâm lăng, bởi đây là bí mật của Khái Huyền đại lục chỉ người hoàng tộc mới biết, Liên nhi vì không biết nên hiểu lầm, đây là điều không khó để hiểu.

Đây cũng đủ để giải thích, kẻ cho người đến ám sát sư phụ của Lãnh Thần Phong là người hoàng tộc, nhưng... hắn có thể là ai?

“ Là sư huynh của ta, thái tử Liệt Vong quốc Liệt Hồng Hiến!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ta và hắn – kiếp này không còn là huynh đệ

“Người nói cái gì? Sư huynh của người là thái tử Liệt Vong quốc?” Lăng Vân Trúc kinh ngạc hỏi lại, ánh mắt hướng sang Âu Dương Thần ý như muốn bảo hắn cấp cho cô một lời giải thích.

“Ai, mới vậy mà đã mười năm” Âu Dương Thần thở dài “Khi đó ta đến núi Vân Lĩnh hái thuốc, tình cờ bắt gặp một tiểu hài từ bảy tuổi bị thương rất nặng, bên cạnh là một sói xám đã bị đâm chết. Không thể bỏ mặc nó, ta đem nó về nơi này, giúp nó trị thương. Trong thời gian này, ta phát hiện tiểu tử đó rất thông minh, lanh lợi, trong người lại có sẵn thiên phú dị bẩm, kim lòng không đau mà thu nó làm đồ đệ. Nhưng là tiểu tử càng lớn càng biến chất, phách lối ngang ngược không chịu nổi, khi ta đem Phong nhi về thì nó có tốt lên một chút, hai đứa coi như cũng gọi là hòa hảo. Đến lúc cả hai cùng mười bảy tuổi, hài tử đó phải trở về để phong thái tử, chỉ còn Phong nhi ở lại cùng ta”.

“Vậy ra hài tử đó là Liệt Hồng Hiến à” Lăng Vân Trúc gật gù. Nhưng mà nếu theo lời kể của Âu Dương Thần, quan hệ giữa Liệt Hồng Hiến và Lãnh Thần Phong phải rất tốt, nhưng đằng này Liệt Hồng Hiến lại ý đồ nghịch với hắn và Âu Dương Thần, thậm chí cả sư phụ mình cũng muốn giết. Chắc hẳn phải có uẩn khúc gì đó.

“Đúng là lúc đó hắn cùng ta quan hệ không tệ, ta luôn miệng gọi hắn là sư huynh, thời gian đó thật sự rất vui vẻ. Nhưng khi ta 19 tuổi trở về Lãnh Ngân quốc, trong lần yến tiệc giữa các sứ giả, ta gặp lại hắn. Ta không còn nhận ra hắn nữa. Liệt Hồng Hiến sau hai năm liền trở nên tàn ác, ngoan độc, trong điện Càn Long buông lời chế giễu Lăng Ngao quốc, lại còn tỏ ý khiêu khích họ khai chiến, nếu không có huynh ta lên tiếng ngăn cản, chỉ sợ hôm ấy sẽ biến thành hồng môn yến rồi”

“Ta sau hôm ấy có tới tìm hắn, Liệt Hồng Hiến ấy vậy mà không nhận ta, nói cái gì là hắn thân thái tử Liệt Vong quốc, không dám kết hữu với Cô Lãnh Chiến Thần là ta, thẳng tay ra lệnh đuổi người”

Lăng Vân Trúc nhíu mày. Liệt Hồng Hiến này cũng quá cuồng vọng rồi, cư nhiên ở nước khác nói lời khiêu khích, hắn không sợ bản thân sẽ làm cây trước ngọn gió sao? Nhưng nghĩ lại, Liệt Hồng Hiến dù là kẻ ngốc cũng không dám lớn gan như vậy, hắn đây là ý của Liệt đế. Xem ra là chuẩn bị trước rồi mới đến, Lăng Ngao quốc nếu không sớm kết minh với Lãnh Ngân, Liệt Vong quốc chỉ bằng có sự kết minh với Địa Trần và Mộc Thần, chắc chắn sẽ san bằng Lăng Ngao quốc thành bình địa.

“Hừ, lần này Liệt Hồng Hiến cho người tới giết sư phụ, chính là muốn cảnh cáo ta đây. Hắn biết ta rất tôn trọng sư phụ, tuyệt đối sẽ không để người gặp nguy hiểm. Lăng Ngao quốc kết minh cùng Lãnh Ngân quốc không khác nào hổ mọc thêm cánh, đối Liệt Vong quốc chính là trở ngại lớn nhất” Lãnh Thần Phong khẽ khàng vuốt tóc Lăng Vân Trúc, đem cô đang từ ngồi xe lăn ôm vào lòng “Trúc nhi, hắn không muốn ta thủ nang đó”

“Thì sao? Vậy người không muốn thú ta?” Lăng Vân Trúc nhún mày, trong lòng có chút nhộn nhạo. Cô mới ở cùng hắn hai ngày, đừng nói là yêu, thậm chí một chút hảo hợp cũng không có. Nhưng là cô bây giờ đối với hành động quá phận của Lãnh Thần Phong không còn bài xích nữa, thật là khó hiểu.

“Không, ta muốn thú nàng. Lăng Vân Trúc nàng cả đời chỉ có thể thuộc về ta” Lãnh Thần Phong ôm cô thật chặt, tham lam hít vào hương lan dịu nhẹ trên người cô, giọng điệu mang theo phần bá đạo và chiếm hữu.

“E hèm” Âu Dương Thần hắng giọng, đứng dậy nói “Không làm phiền các người tình tứ. Trời cũng đã muộn, mau đi nghỉ ngơi đi”

Nói đoạn, Âu Dương Thần đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn Lãnh Thần Phong mặt mày bình thản cùng Lăng Vân Trúc thẹn đến không muốn sống.

Lăng Vân Trúc thật muốn tìm lỗi mà chui xuống. Cô quên mất trong phòng còn có lão đầu Âu Dương Thần, lại đi làm cái loại chuyện ám muội với Lãnh Thần Phong trước mặt hắn, danh dự từ đầu đến cuối trong phút chốc bị đánh bay.

“Sư phụ bảo chúng ta đi nghỉ, vậy đi nghỉ thôi” Lãnh Thần Phong phắc cười, đem Lăng Vân Trúc đã bị hắn lên điểm huyết đi về phía giường.

“Người xuống đất nằm đi” Lăng Vân Trúc nhe răng trợn mắt nói. Trong phòng chỉ có một chiếc giường trúc, cô có chết cũng không ngủ cùng hắn. Tên này phắc hắc vô sỉ như thế, ai mà biết được khi ngủ hắn sẽ làm gì cô?

“Nàng nói thế là sao a? Bỏn vương làm sao có thể xuống đất nằm? Với lại hôm nay có người tự nhận là nương tử của ta, ta nên cùng nương tử mình ngủ chung chứ?” Lãnh Thần Phong hiện tại biến thành một đại mặt dày, ngang nhiên nằm xuống giường ôm lấy Vân Trúc.

“Có người nhận người làm phu quân? Ai vậy? Nói chung không liên quan đến ta” Cô quyết định bỏ hắn, nhắm mắt lại ngủ. Nói chuyện thêm với tên yêu nghiệt này chỉ tổ đau đầu thôi.

“Trúc nhi, giải đáp ta một chuyện được không?”

“Chuyện gì?” Chết tiệt. Rõ ràng cô muốn bơ hấn, nhưng lại không tự chủ đáp lời hấn.

“Sao nàng lại có dị năng? Trước đây ta đã điều tra, trên cơ bản thân thể này không hề có dị năng?”

“À, dị năng này vốn là của ta, tại thế giới kia đã có, không ngờ sau khi tá thi hoàn hồn vẫn được mang theo, lại bất ngờ hơn là Khải Huyền đại lực này cũng tồn tại người giống ta. Khi ở thế giới kia, lúc ta biết mình khác với mọi người, ta cảm thấy mình thật đặc biệt, nhưng cũng thấy rất cô độc. Nhưng cảm giác đó sau khi tới đây đã bay sạch rồi. Phong, ngươi có biết ta đang ở cấp bậc nào không?”

“Nàng ở Khải Huyền cấp” Lãnh Thần Phong ôn nhu cười, nhưng trong lòng thì phiền muộn. Nàng thế nhưng lại hơn hấn tới một cấp.

“Đi? Là cấp gì? Không phải chỉ có mười cấp thôi sao?”

“Ngoài mười cấp kia, còn có mười cấp nữa là: Thiên Huyền, Lâm Huyền, Vân Huyền, Khải Huyền, Mặc Huyền, Vũ Huyền, Thụ Huyền, Vực Huyền, Liên Huyền và Đỉnh Huyền. Nhưng chỉ những người có từ hai dị năng trở lên mới có thể luyện đến cấp bậc này. Từ sau Vân Huyền cấp có thể luyện dung hợp dị năng, theo cấp bậc mà độ dung hợp sẽ nâng cao. Như hôm nay nàng sử dụng Hòa Băng dung hợp, pháp lực đạt được là năm thành” Mà hấn mới ba thành (= =). Chính ra Trúc nhi là Khải Huyền đỉnh phong, chỉ cần một chút nữa là bước sang Mặc Huyền cấp. Hấn nhất định phải vượt qua cô.

Lăng Vân Trúc miệng há hốc. Thì ra còn có chuyện này a. Lãnh Thần Phong nói pháp lực của cô mới đạt có năm thành, thế nhưng công lực đã kinh người như vậy. Nếu là mười thành, không biết sẽ còn khiến người ta kinh hách thế nào đây?

Còn về Băng Cầu Hộ Pháp sáng nay cô thi triển nữa, trước hỏa cầu lớn từ mấy người hợp sức tụ lại mà vẫn có thể bảo toàn cho người bên trong, cô cũng rất bất ngờ. Khi đó tình huống gấp rút, Lăng Vân Trúc chẳng có thời gian suy nghĩ nhiều, đành đánh liều một phen.

Cô nhớ khi còn ở thế giới kia, trong một lần hộ tống tổng thống sang Mỹ, lúc máy bay đi qua biển gặp phải trục trặc và rơi xuống. Cũng may mọi người kịp sơ tán sang chuyên cơ cứu hộ, duy chỉ có một người bị kẹt vì dây an toàn. Cô liều mạng chạy tới giúp hấn. Trong lúc bọn cô tưởng chừng như sắp chết, Băng Cầu Hộ Pháp qua tâm thức cô đột nhiên xuất hiện như lá bùa hộ mạng bao lấy hai người thoát khỏi cái chết.

Bây giờ nhớ lại Lăng Vân Trúc còn cảm thấy rung mình. Nếu Băng Cầu Hộ Pháp không kịp lúc xuất hiện, chỉ sợ cô và tên đồng nghiệp kia đã vùi thây dưới đáy biển rồi.

“Phong, nếu có một ngày ngươi cùng Liệt Hồng Hiến đứng trên chiến trường đối lập nhau, ngươi có vì hấn là sư huynh của mình mà khoan nhượng không?”

“Không, khoan nhượng với kẻ thù đồng nghĩa là tàn nhẫn với bản thân. Ta và hấn – kiếp này không còn là huynh đệ”.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tiếp tục lên đường

Sáng hôm sau Âu Dương Thần không một lời từ giả đã rời khỏi, chỉ để lại mảnh giấy cho Lãnh Thần Phong. Hấn không còn lí do gì để ở lại nơi này, cũng không thể cùng đồ nhi trở về Lãnh Ngân quốc. Âu Dương Thần dặn Lãnh Thần Phong chú ý cẩn thận, nếu có duyên sẽ sớm ngày tái ngộ.

Lãnh Thần Phong diện bất biểu tình, Lăng Vân Trúc cũng chẳng rảnh rồi quan tâm. Âu Dương Thần có suy nghĩ của riêng hấn, chẳng ai có thể bắt buộc hấn điều gì.

Hai người tiếp tục lên đường, nhưng tốc độ khá bình thường, giống như chỉ là một đoàn người thích ngao du tứ hải. Lãnh Thần Phong cũng quyết định đổi một chiếc xe ngựa nhỏ hơn, thuộc hạ của hấn thì đổi toàn bộ từ quân phục sang thường phục. Giấy không thể gói được lửa, dù đã giết toàn bộ đám người đến ám sát, không có nghĩa Liệt Hồng Hiến sẽ ngừng động thủ. Tránh lộ liễu vẫn là tốt nhất.

Ngồi trong xe ngựa, Lăng Vân Trúc mặc kệ để Lãnh Thần Phong ôm vào lòng, bản thân chỉ chú tâm nhìn mấy bản thiết kế vũ khí mà cô mất cả buổi sáng dựa theo trí nhớ vẽ lại. Nguyên liệu chế tạo cô để Lãnh Thần Phong lo, nhiệm vụ của cô là chỉ cần chế tạo thôi. Đương nhiên nói thì dễ hơn làm, trong quá trình nghiên cứu thì cô chỉ có thể lác đác thờ dài. Máy móc không có, dụng cụ lạc hậu, nguyên liệu đem về đa số còn lẫn tạp chất, muốn được thành phẩm như mong muốn thật không có khả năng. Cũng may Khải Huyền đại lực có một loại nghề nghiệp là Luyện khí sư, với sự giúp đỡ của họ, Lăng Vân Trúc trực tiếp đem phiền muộn ném qua sau đầu.

Lãnh Thần Phong nhìn người trong lòng sắc mặt biến thiên theo cấp số nhân, lòng liền hiểu vụ chế tạo vũ khí này không dễ làm, nhưng hấn biết nó sẽ không làm khó được cô, chỉ cần nhìn sắc mặt đang gần giãn ra của Vân Trúc là đủ hiểu. Hấn thật sự bất được cực phẩm a.

“Cười gì thế?” Lãng Vân Trúc gấp mấy bản thiết kế lại, quay qua nhìn Lãnh Thần Phong, ánh mắt khó hiểu. Lãnh Thần Phong như kẻ trộm bị bắt quả tang, sở mũi đáp “Không có gì. Ta chỉ đang thấy vui vẻ”

“Vui vẻ?” Lãng Vân Trúc nhếch mày, môi chậm rãi vẽ lên nụ cười “Cũng đúng, hiện tại tiêu dao như vậy, tạm thời không có vương bận gì trong lòng, có thể nói là vui vẻ rồi”.

Lãnh Thần Phong đã lâu rồi mới có lúc thư thái như vậy, hẳn thật luôn muốn như vậy mãi. Nhưng là trời không như ý muốn, trước sóng gió luôn gió yên biển lặng.

“Thiếu gia, phía trước là Phong Vân Thành. Chúng ta nên nghỉ lại hay đi tiếp?”

“Ở lại đi” Không đợi Lãnh Thần Phong đáp lại, Lãng Vân Trúc đã chen miệng nói trước. Cô ngồi xe ngựa lâu đến mức người muốn nhào thành bùn rồi, cũng cần phải nghỉ ngơi chứ?

“Đạ, thưa thiếu phu nhân” Kể từ lúc ở chân núi, bọn thuộc hạ của Lãnh Thần Phong sớm đã đem cô trở thành thần tượng kính ngưỡng rồi. Năng lực vô địch như vậy mà lại là một nữ nhân mới mười sáu tuổi, bọn họ không muốn khâm phục cũng không được.

“Xem ra thuộc hạ của ta sớm quy theo nàng hết rồi” Lãnh Thần Phong mắt đầy ý cười, trong lòng thở dài. Hắn còn chưa ra lệnh, lũ thuộc hạ liền chỉ cần lời nói của cô mà đi thực hiện.

“Còn phải xem người họ muốn quy theo là ai” Lãng Vân Trúc đắc ý cười, thần nhiên rúc sâu vào trong lòng hắn, thầm nghĩ: kể ra, ăn đậu hủ của nữ nam mùi vị cũng không tệ đâu.

.

Liệt Vong quốc

“Thế nào? Không một ai trở về sao?” Liệt Hồng Hiến một thân huyết bào quý hiếm, mắt phượng kẻ nheo thành một đường, trong lòng không biết suy tính cái gì. Chung rượu làm bằng phỉ thúy trong tay hắn chỉ trong chốc lát biến thành bột trắng.

“Thưa điện hạ, đúng là như vậy” Thuộc hạ đắc lực nhất của Liệt Hồng Hiến – Vô Ngạn, gương mặt trầm suất lạnh lùng, vô diện biểu tình, trông như bức tượng cao quý đẹp đẽ trong lòng kính chỉ có thể nhìn mà không thể chạm, bất động thanh sắc đáp lại.

“Ta đã quá coi nhẹ lão già Âu Dương Thần rồi” Độc Mạn Đà La là hắn phải trả một món lớn mới có thể lấy được từ ta Ma thần, cho dù là thiên tiên lão đạo đỉnh phải độc này cũng phải châu ông vãi, nào ngờ lão hồ ly sư phụ hắn có thể thoát được. Có lẽ ông ta hiện tại không còn ở làng Ngôn Lục nữa. Liệt Hồng Hiến trầm ngâm một lúc, đột nhiên nở nụ cười khó định nghĩa, ra lệnh cho Vô Ngạn “Truy tìm tung tích của Lãnh Thần Phong, ta đã có kế hoạch khác”.

.

Phong Vân Thành nằm cách biên giới Lãng Ngạo quốc khoảng năm mươi dặm, chỉ là một thành thuộc hạng trung trong quốc, nhưng lại là cơ quan ngoại thương lớn nhất Khai Huyền đại lục.

Phong Vân Thành này không có thứ gọi là nghèo, bởi kể cả người thấp kém nhất trong thành cũng thuộc lại tiểu phú, ngày cơm ba bữa no đủ chỉ là chuyện nhỏ.

Người sống trong thành chủ yếu là thương nhân, các mặt hàng trừ đồ cấm ra đều được đem ra bày bán phong phú, chất lượng chia theo bốn cấp: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm. Hàng hạ phẩm phục vụ cho các tiểu phú hay các tiểu thành khác lân cận Phong Vân Thành. Trung phẩm là giành cho giai cấp trung lưu và bán quý tộc, hàng thượng phẩm giành cho tầng lớp quý tộc và thượng lưu, cuối cùng là hàng cực phẩm thì được cống riêng phục vụ cho hoàng thất.

Sở dĩ Phong Vân Thành có ngoại thương đệ nhất là bởi cổng thành đồng ý cho thông hành các nhân hành từ không nơi chứ không chỉ riêng Lãng Ngạo quốc. Các thương hội lớn trên toàn đại lục hầu như đều ghé qua nơi này. Chỉ cần có sự cho phép của chi phủ Phong Vân Thành, người đó có thể tự do đi lại trong thành mà không bị dòm ngó.

Tuy nhiên, muốn có được giấy thông hành cũng không phải dễ, đều phải thông qua một tầng kiểm tra kỹ lưỡng mới được xác nhận.

Mà hai cô và hắn đến trước cổng thành, không cần kiểm tra lập tức được thông qua, này mười phần là do thân phận của Lãnh Thần Phong đi, dù sao hắn cũng là Chiến thần vương gia danh chấn thiên hạ mà.

Lãng Vân Trúc thoải mái ngồi trên xe lăn, tay phát phát ra đằng sau ý muốn Lãnh Thần Phong đẩy xe cho cô. Hai người từ khi vào thành đã xuống xe ngựa, đây là ý của Vân Trúc. Lãnh Thần Phong không phản đối, sai thuộc hạ làm việc khác, bản thân thì tự bồi cô dạo thành.

Kể từ khi hai người họ xuất hiện tại Phong Vân Thành, đã gây không ít sự chú ý từ người xung quanh. Nữ khuynh thế, nam xuất trần, quả là một đôi nam thanh nữ tú hiếm gặp. Riêng nữ nhân ngồi trên chiếc xe kì lạ, lại càng khiến người tò mò hơn.

Sắc mặt của Lãnh Thần Phong dần lạnh xuống. Lũ nam nhân kia dùng ánh mắt bắn thủ nhìn nữ nhân của hắn, hẳn hận không thể đem mắt của bọn chúng toàn bộ móc hết ra.

Lăng Vân Trúc bắt đầu cười nhẹ, cô là lần đầu thấy nam nhân ăn giấm nha, hơn nữa còn chua như vậy. Không biết mọi người nghe Cô Lãnh vương gia ăn giấm chua với một đám nam nhân thì sẽ ra sao a. Nghĩ thôi mà đã thấy thú vị rồi.

“Phong, ta muốn kẹo hồ lô” Trước giờ cô chưa từng nếm thử qua thứ kẹo này, mới chỉ được nhìn qua ti vi, thật muốn nếm qua một chút, liền giương mắt long lanh nhìn Lãnh Thần Phong làm nũng, đòi hắn mua kẹo hồ lô cho cô.

Lãnh Thần Phong thấy loại hành động này của cô thì hơi sững sốt, ngay sau đó liền ôn nhu cười đáp ứng. Hắn dẫn cô không được đi lung tung, ở chỗ này chờ hắn, hắn sẽ sớm trở lại.

Lăng Vân Trúc gật đầu, trong lòng vừa nghĩ tới sắp có đồ ngon ăn, miệng nhỏ liền cười toe toét.

Lúc Lãnh Thần Phong đi rồi, Vân Trúc chậm rãi thu lại nụ cười, ánh mắt sắc bén quan sát xung quanh. Từ khi bước chân vào thành, cô luôn cảm thấy có người theo dõi mình. Làm cảnh vệ bao nhiêu năm nên trực giác của cô chưa bao giờ sai. Có khi nào là người của Liệt Hồng Hiến hay không?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Liệt Hồng Tuân

“Vị cô nương này” Một giọng nam trầm vang lên bên tai Vân Trúc, khiến cô từ trong suy nghĩ hồi thần lại. Cô thầm quan sát chủ nhân của giọng nói kia. Gương mạo anh tuấn, dáng người cao lớn, kết hợp thân trường lam bào gấm sắc, mang theo phong thái ôn nhu nho nhã của một thư sinh, khiến người ta nhìn vào đều nảy sinh ý muốn kết làm bằng hữu. Có điều, theo cô thấy, nam nhân này, không giống vẻ bề ngoài.

Trong lúc Vân Trúc đánh giá Liệt Hồng Tuân, hắn cũng đồng thời đánh giá cô. Ngũ quan tinh xảo như tranh vẽ, khí chất cao ngạo, lại có chút thông dong tiêu sái không giống người trần, tựa như tiên tử tọa lạc trần gian. Nàng, quả nhiên đặc biệt.

“Công tử gọi ta?”

“Trên phố đông người qua lại, cô nương hình như chân không được tốt, ở nơi này một mình chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm. Không biết tại hạ có thể làm bạn cùng cô nương không?”

Hắn vốn ở trên lầu hai từ lâu cách nơi này khoảng chục bước chân, trong lúc lơ đãng nhìn qua cửa sổ thì thấy nàng một mình giữa đường phố, hắn cũng để ý vài nam nhân có ý định tiếp cận nàng. Nàng thân bạch y mảnh mai ngồi trên chiếc ghế kỉ lệ, hắn đoán là nàng không biết võ công, chân cũng không thể động, trong lòng tự dâng cảm giác chua xót, bởi vậy mới lại chỗ nàng, giúp nàng tránh khỏi đám nam nhân kia.

Ai ngờ khi tới gần nàng hắn mới phát hiện nàng không đơn giản. Nàng không hề yếu nhược như vẻ bề ngoài, là hắn đa sự mà lo nghĩ thôi. Có điều hắn vẫn muốn cùng một chỗ với nàng.

“Đa tạ công tử đã quan tâm, ta đang đợi tướng công, chàng ấy trở lại ngay thôi” Cô sớm phát hiện ra mấy tên 35 đang định tiếp cận mình rồi, nhưng mà cô lại mặc kệ họ. Bởi động vào cô chỉ có một kết cục. Đó là chết.

Nhưng không ngờ xuất hiện kẻ muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng mà phải khiến cho hắn thất vọng rồi.

“Tướng công?” Liệt Hồng Tuân sững sốt. Nàng bắt quả mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi, vậy mà đã có tướng công rồi. Tuy tuổi này lấy chồng cũng không hiếm lạ, nhưng vẫn đủ khiến hắn kinh ngạc.

“Trúc nhi” Lãnh Thần Phong vừa trở lại đã thấy Vân Trúc ở cùng một nam nhân khác, sắc mặt liền trầm xuống. Vân Trúc thấy sắc mặt khó coi của hắn thì dở khóc dở cười. Tên yêu nghiệt này sao lại thích ăn giấm như vậy? Cô gượng cười “Tướng công, chàng trở lại rồi”.

Lãnh Thần Phong nhủ mảy, một lúc sau liền giãn ra. Nha đầu này đúng là tiểu quỷ mà, chuyện gì cũng nghĩ ra được.

“Ta đem kẹo hồ lô về cho nàng này” Lãnh Thần Phong đi tới chỗ cô, tay chìa ra hai sâu hồ koo ngào đường sáng bóng, khoe miệng nhếch lên nụ cười ôn nhu hiếm thấy.

Liệt Hồng Tuân sau khi nhìn ra thân phận của Lãnh Thần Phong thì càng kinh ngạc. Đây không phải Cô Lãnh Vương Gia Lãnh Ngân quốc sao? Hắn từ khi nào thú nường tử rồi?

“Tướng ai có ý là quen nường tử của ta, thì ra là Liệt nhị hoàng tử”.

Đây là lần thứ hai Lãnh Thần Phong gặp Liệt Hồng Tuân, lần thứ nhất là trong yến tiệc các sứ giả, Liệt Hồng Tuân lúc đó đi cùng hoàng huynh Liệt Hồng Hiến của hắn, tuy không mang lại cho Thần Phong ấn tượng gì nhiều nhưng không đến nỗi quên được. Con người này bề ngoài ôn nhu văn nhặn nhưng thực tế thâm sâu khó lường, không ai có thể thấu tâm tư của hắn, cho dù là Liệt Hồng Hiến hay Lãnh Thần Phong.

“Hóa ra là Cô Lãnh vương gia, Liệt Hồng Tuân ta thật bất nhả rồi, nhưng mà ta chưa từng nghe qua ngài thú nương tử đâu?”

“Ngài là đang có ý nghi ngờ bổn công chúa? Lăng Vân Trúc ta đã được tứ hôn cho vương gia, chả lẽ không phải nương tử của hần?” Lăng Vân Trúc khinh đạm hỏi lại, ánh mắt sắc sảo khó lường, cố ý lật trần tâm tư của Liệt Hồng Tuân.

Liệt Hồng Tuân cảm thấy rung mình. Hần thấy tâm mình như đang bị nòng moi ra cho nử tử kia nhìn. Cô là thập tứ công chúa Lăng Vân quốc Lăng Vân Trúc sao? Nghe thiên hạ đồn rằng cô công chúa này là phế vật vô dụng, cả ngày như ngốc tử ngồi một chỗ, đâu có giống người trước mặt hần?

Lãnh Thần Phong nghe lời này của cô thì vô cùng hài lòng. Quà là vương phi của hần, rất có khí chất. Lại nhìn sang Liệt Hồng Tuân, thấy sắc mặt hần biến đổi liên tục, Lãnh Thần Phong lạnh lùng nói:

“Không còn sớm. Cáo từ”

Dứt lời, Lãnh Thần Phong đẩy cô đi mất, bỏ lại kẻ nào đó đứng trơ giữa phố.

“Hồng Tuân huynh, người ta đi rồi, huynh còn đứng đây làm gì a?” Một nam tử dung mạo đào hoa phóng đảng, tươi cười đi đến vỗ vai Liệt Hồng Tuân.

“Huynh thấy kịch hết hay rồi mới xuất hiện sao?” Liệt Hồng Tuân hồi lại tư dáng ban đầu, khinh bỉ nhìn tên nam nhân kia. Tên này lúc nào cũng chỉ thích đứng ngoài xem náo nhiệt.

“Ta vốn định xuống làm quen với bạch y nữ tử đó, là huynh nhanh chân hơn ta” Đào hoa công tử thở dài, cảm chiết phiền gõ nhẹ lên trán, bộ dáng tiếc hận không thôi “Nhưng thật không ngờ nàng ta lại là phế vật công chúa trong lời đồn nha”.

“Huynh thấy nàng ấy không giống lời đồn đúng không? Đúng là tàn phế hai chân nhưng không phải là ngốc tử” Đây chính là nghi vấn trong lòng Liệt Hồng Tuân khi biết được thân phận của Lăng Vân Trúc.

“Như thế chẳng phải sẽ thú vị hơn sao?” Đào hoa công tử ưu nhã cười, hần cũng rất muốn tìm hiểu về nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tú cầu kén rể

Lãnh Thần Phong đưa Lăng Vân Trúc về khách điểm Tuyền Trang được hần cho người chuẩn bị từ trước. Đây là một trong tứ đại khách điểm của Phong Vân thành, cho nên chất lượng và phục vụ rất không tồi.

Trời đã tối hần. Lãnh Thần Phong cùng Lăng Vân Trúc dùng bữa tối trong sương phòng. Gần đây cô mới phát hiện ra một chuyện. Lãnh Thần Phong là người rất kén ăn. Món ăn hần thường dùng đều rất thanh đạm, hần đặc biệt ghét đồ tanh, thảo nào khi ở tửu lâu Minh Yến, bàn ăn hần không hề động đĩa.

“Người kén ăn như vậy, sao có thể sống được trên chiến trường chứ?” Lại còn là Vô Địch Chiến Thần, cô thật không hiểu nổi.

“Trường hợp bất buộc” Lãnh Thần Phong gấp một miếng thịt bỏ vào mắt cô “Ăn”

Lăng Vân Trúc cười khỏ. Từ sau khi gặp Liệt Hồng Tuân về hần liền thành như vậy, cô có hỏi thế nào hần cũng chỉ duy trì im lặng.

“Ngày mai ta muốn một mình dạo phố chơi, không cần cho người theo ta”

“Không được”

“Ta phần nam trang, hơn nữa với thân thù của ta, ngại lo cái gì?” Lăng Vân Trúc bóp trán, mày nhăn lại thành đường.

“Thôi được rồi, nàng phải cẩn thận” Lãnh Thần Phong rút cuộc thở dài, đành đồng ý. Không phải là hần giận cô, chỉ là trong người thực khó chịu. Hần nhìn được ánh mắt khác lạ của Liệt Hồng Tuân với cô, nhưng chẳng biết nha đầu này có tình hay vô ý, không những không để tâm mà còn nói chuyện vui về với hần. Tuy lúc Vân Trúc đem hần ra làm bình phong thoát thác ý định của Liệt Hồng Tuân, hơn nữa còn nhu thuận gọi hần một tiếng tướng công, hần thực sự rất hai lòng, nhưng trừ khi bước vào khách điểm, cô lại ta ta ngại ngại với hần như cũ, hần không muốn buồn bực không được.

“Không cần ngại nhấc” Vân Trúc bữu môi đáp.

.

Sáng hôm sau, Lăng Vân Trúc với bạch bào nam trang cùng đầu lạp đội lên đầu tiêu sái rời khỏi Tuyền Trang khách điểm. Đầu lạp phải đội là bởi tránh

người nhận ra, hơn nữa đây cũng là yêu cầu của Lãnh Thần Phong, cô không có ý kiến.

Đường phố Phong Vân Thành vào sáng vẫn tấp nập như vậy, người qua kẻ lại, kẻ buồn người bán, vô cùng náo nhiệt. Đi được một đoạn Vân Trúc liền để ý có một số vị công tử đều hướng về một phía mà đi, ai nấy đều mặt mày xởi lởi, không biết là đi nơi nào.

Sẵn có con sâu tò mò trong người, Vân Trúc hiếu kì đi theo, đi một hồi liền dừng lại trước một cao đài lớn. Nơi này sớm tụ tập không ít người, và chỉ toàn là nam nhân.

Lăng Vân Trúc kéo bừa một người, mở miệng hỏi “Nơi này xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tri phủ đại nhân hôm nay mở hội ném tú cầu kén rể cho nhi nữ nhà mình. Không phải nguoi đến đây là vì chuyện này sao?” Người kia không tiếc rẻ thông tin mà nói cho cô biết, dù sao tin tức này trong thành không còn là bí mật.

“Không không, ta chỉ là tò mò mà đến” Thì ra là tú cầu kén rể, nghe chừng rất thú vị, không biết nữ tử kia tư dung ra sao, có lẽ cũng là một giai nhân động lòng người đi.

“Thế thì nguoi mau lui qua một bên đi. Hội sắp bắt đầu rồi, đừng có ở đây làm hỏng việc tốt của bốn thiếu gia” Người kia nghe Vân Trúc nói vậy thì xua cô đi như đuổi tà. Vân Trúc nhún vai một cái. Đi thì đi, dù sao tú cầu đó cô không cần.

“Các vị công tử, cung nghênh các vị đã tới nơi này” Một vị cô nương tầm mười bảy, mười tám tuổi, mặt mũi xinh xắn đáng yêu. Nàng là Liễu Hoàn Hoàn – quản gia của Hoàng phủ cũng là cháu gái của Hoàng đại nhân. Nàng đứng trên cao đài, thân tử y linh động như vũ, đôi mắt hoa đào lấp nhìn đám công tử phía dưới “Biểu muội của ta hôm nay ném tú cầu kén rể, mong tìm được đức lang quân như ý cho mình. Nàng hiện tại đang trên lầu của tòa các phía sau các vị, nàng sẽ ném tú cầu ngay bây giờ”.

Đám nam nhân theo chỉ tay của Liễu Hoàn Hoàn mà xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy một thân đào y mảnh mai kiều diễm, trên tay cầm quả tú cầu đủ sắc. Nàng chính là nhi nữ của tri phủ Hoàng đại nhân – Hoàng Lữ Yên.

Lữ Yên ánh mắt đảo đám nam nhân phía dưới, trong lòng thất vọng vô cùng. Dung mạo mấy tên này quá mức tầm thường, hơn nữa còn nhìn nàng với ánh mắt dung tục đáng ghét, nàng mới không thèm loại phụ quân như vậy. Bỗng nhiên tầm mắt nàng dừng lại trên người nam tử bạch y đứng tách biệt sang một bên như đang xem trò vui. Y đội đầu lạp nên nàng không thì nhìn ra diện mạo của y, nhưng phong thái cùng khí chất của y khiến nàng không khỏi không nể phục. Hơn nữa từ đầu đến cuối y chỉ ngẩng đầu lên nhìn nàng một chút rồi thôi. Nam nhân này thật thú vị. Nàng muốn y thành phu quân của mình.

Lăng Vân Trúc đương nhiên không biết được suy nghĩ của Hoàng Lữ Yên, bình thần đứng một bên quan sát. Nữ nhân kia cũng rất xinh đẹp, bảo sao nhiều nam nhân muốn nàng như thế. Nhưng theo cô thấy mục đích họ nhắm vào hẳn là cái chức tiểu tể của tri phủ đại nhân đi. Phong Vân Thành người chủ yếu là nam nhân, cho dù tiền nhiều nứt tường đổ vách cũng chẳng có quyền thế, có cái chức tiểu tể này đương nhiên thân phận cũng sẽ khác đi nhiều rồi.

Hoàng Lữ Yên nhắm hướng Lăng Vân Trúc mà ném tú cầu, tú cầu vừa rơi xuống đám công tử liền nhao nhao lên hò hét bắt lấy. Lăng Vân Trúc thấy tú cầu sắp bay về phía mình liền lách sang một bên. Hoàng Lữ Yên bực mình gặm chân. Y cư nhiên tránh tú cầu của nàng. Chẳng lẽ y không muốn nàng?

Tú cầu cứ bay qua bay lại vô cùng hỗn loạn, Lăng Vân Trúc cảm thấy buồn chán, vèo một cái nhảy lên nóc nhà gần đó ngồi xem. Nếu cô còn ở dưới đấy lâu thêm chút nữa thì sớm muộn bị đám nam nhân kia đè bẹp mất.

Hoàng Lữ Yên luôn dõi theo vị bạch y nam tử bí ẩn kia, nhìn thân thủ của y thì lòng càng thêm ái mộ. Nhưng là y leo lên đó ngồi, hi vọng tú cầu rơi vào tay y gần như không có rồi.

Có điều không biết ông trời có phải nghe thấy tiếng lòng của Hoàng Lữ Yên hay muốn chinh Lăng Vân Trúc mà tú cầu đột nhiên bị ái đó đá vút lên cao rồi rơi trúng vào lòng của Lăng Vân Trúc.

Vân Trúc sững sốt, nhìn tú cầu trong lòng mình. Ấc, cô cứ nghĩ mình leo lên đây thì tú cầu chắc chắn sẽ không rơi trúng, đâm ra buông lỏng cảnh giác, thật không ngờ lại ngoài ý muốn như vậy.

“Ta quyết định, vị công tử này sẽ thành phu quân của ta” Lăng Vân Trúc giật mình ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Lữ Yên. Đùa à, cô là con gái nha, làm sao có thể thú nữ nhân này.

Vân Trúc phi thân xuống, ném tú cầu về phía Hoàng Lữ Yên, mặc kệ ánh mắt giết người của đám nam nhân kia, khinh đạm nói

“Hoàng tiểu thư, ta xin mạn phép nói thẳng, ta không thể làm phu quân của cô”.

“Xằng bậy” Một giọng nói khàn khàn không kém phần uy nghiêm, Hoàng đại nhân không biết đến từ khi nào, đứng trên cao đài, lớn tiếng quát “Nếu không muốn thú con gái của bốn quan, sao lại xuất hiện tại nơi này? Nguoi đây là muốn làm mất mặt bốn quan đi?”

“Ngài hẳn là Hoàng đại nhân, ta không hề có ý muốn làm mất mặt ngài. Ta vốn là từ nơi khác tới, thấy nơi đây náo nhiệt nên tới xem một chút, ai ngờ tú cầu lại rơi trúng tay, thỉnh đại nhân hiểu cho” Lăng Vân Trúc xoay người lại đánh giá Hoàng đại nhân, nét cương trực cùng nghiêm nghị rõ ràng, có lẽ là một vị quan thanh liêm thấu tình đạt lý.

“Thì ra là vậy” Hoàng đại nhân trầm ngâm một chút, lại nói “Nhưng nguoi đã nhận tú cầu, thấy người còn trẻ, chắc chưa có thể tử, mà nhi nữ của xem

chùng cũng vừa ý người, người vẫn là nền đồng ý làm tiểu tể của bốn quan đĩ”.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nha đầu, nàng lại gây chuyện

“Hoàng đại nhân đây là muốn làm khó ta sao?” Lăng Vân Trúc bước lên cao đài, đứng đối diện Hoàng Vĩnh Uy, ngữ khí lạnh thêm vài phần “Ngài đang mắc sai lầm lớn đây!”

Hoàng Vĩnh Uy nhú mày một chút, sau đó trầm giọng nói:

“Mời công tử về Hoàng phủ trước, chúng ta sẽ từ từ nói chuyện sau”

.

Hoàng phủ

“Mời công tử ngồi, cho hỏi danh tính của ngài” Hoàng Vĩnh Uy tại vị của mình, mời Lăng Vân Trúc ngồi xuống, Liễu Hoàn Hoàn cùng Hoàng Lữ Yên thì đứng bên cạnh ông

“Tại hạ là Vân Tuyền Cơ” Lăng Vân Trúc trầm ổn đáp, sắc mặt bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên bởi cô đeo đầu lạp nên ba người kia không thể thấy.

“Vân công tử, giờ ngài có thể nói lí do vì sao không muốn thú nhi nữ nhà ta không?” Lời Hoàng Vĩnh Uy mang bảy phần nghi hoặc, ba phần nhún nhường. Với khí chất của vị bạch y công tử này ông nghĩ thân phận y cũng không tầm thường.

“Không giấu gì đại nhân, ta năm nay mới có mười bốn tuổi, kém Hoàng tiểu thư hai tuổi. Chồng ít tuổi hơn vợ làm sao được?” Lăng Vân Trúc mặt không đỏ tím không loạn bịa ra cái lí do. Chồng ít tuổi hơn vợ làm sao được?” Lăng Vân Trúc mặt không đỏ tím không loạn bịa ra cái lí do bách phát bách trúng. Ở hiện đại chồng ít tuổi hơn vợ thì không hiếm lạ, nhưng cổ đại thì khác, ảnh hưởng không chỉ đến danh dự mà còn trở thành trò cười cho thiên hạ. “Còn nữa, con người ta luôn có nguyên tắc của riêng mình. Chuyện hôn sự của ta là do nghĩa tử ta định đoạt. Muốn ta thú nương tử, còn phải hỏi qua tỷ ấy”.

“Chẳng hay nghĩa tử của ngài là?”

“Thập tứ công chúa Lăng Vân Trúc” Lăng Vân Trúc nhếch mép. Dù trong thiên hạ có đồn là phế vật nhưng vẫn là một công chúa được Lăng đế yêu thương nhất.

Không chỉ Hoàng Vĩnh Uy mà Liễu Hoàn Hoàn cùng Hoàng Lữ Yên đều kinh ngạc. Đó không phải là phế vật công chúa nổi tiếng lục quốc sao? Nàng ta từ khi nào lại có nghĩa đệ?

“Hoàng đại nhân không cần ngạc nhiên. Nghĩa tử từ một tháng trước đã khỏi bệnh, trở thành một trong những tài nhân bên bệ hạ. Nàng tình cờ cứu ta một mạng, hai chúng ta kết nghĩa tỷ đệ, mọi chuyện của ta đều do tỷ ấy quyết”

Thì ra là vậy. Hoàng Vĩnh Uy hơi gật đầu. Nghĩa tử của Vân Tuyền Cơ là thập tứ công chúa, nghe nói vài ngày trước Cô Lãnh vương gia đã rước nàng về Lãnh Ngân quốc làm vương phi. Công chúa Lăng Vân quốc, vương phi của Vô Địch Chiến Thần, vẫn không nên dây vào thì hơn.

“Đại nhân cũng biết tỷ phụ của ta rồi đi. Hôm qua khi y bước vào Phong Vân thành hẳn ngài đã biết?” Trông sắc mặt của Hoàng Vĩnh Uy, Lăng Vân Trúc càng nói càng đắc ý.

“Vân . Tuyền . Cơ” Thanh âm tựa địa ngục vang lên từ ngoài sảnh đường, Lãnh Thần Phong trong thân hắc bào như hung thần ác sát bước vào, khí lạnh âm u tuyệt, như tu la địa phủ tới đòi mạng.

Lăng Vân Trúc rung mình một cái. Tên yêu nghiệt này thông tin nhanh thật, mới chưa được một khắc mà đã tìm đến rồi.

“Thần tri phủ Phong Vân thành Hoàng Vĩnh Uy bái kiến Lãnh vương gia” Hoàng Vĩnh Uy khẽ cúi người hành lễ với Lãnh Thần Phong, Liễu Hoàn Hoàn và Hoàng Lữ Yên cũng làm theo. Theo quy luật của Khai Huyền đại lục, vương thần khác nước không cần dùng quý lễ, Lãnh Thần Phong là vương gia của Lãnh Ngân quốc, ba người kia hành lễ như vậy cũng phải phép.

Thế nhưng Thần Phong chẳng thèm để ý tới họ, mặt hầm hầm kéo Vân Trúc sang một bên, giọng nói có chút bất đắc dĩ và tức giận “Nha đầu, nàng lại gây chuyện”.

Vì thanh âm khá nhỏ nên chỉ đủ cho hai người nghe thấy, Lăng Vân Trúc bĩu môi, đáp lại “Là chuyện tự đến, không phải ta gây ra”.

“Hoàng đại nhân, tiểu đệ ta còn nhỏ, không thể thú nhĩ nữ của người đâu”.

“Hạ quan biết, vương gia không cần lo”

“Không được” Đột nhiên Hoàng Lữ Yên hét lớn “Con đời này chỉ vừa ý Vân công tử, mặc kệ là y có nhỏ tuổi hơn, đối con không quan trọng”

Hoàng Lữ Yên nàng vốn là một đại cứng đầu, một khi nàng muốn làm gì thì phải làm cho bằng được, cho dù cha nàng có khuyên ngăn thế nào. Nàng luôn không sợ chết, vì thế nàng không sợ Lãnh Thần Phong.

“Yên nhi” Hoàng Vĩnh Uy nhủ mảy. Nhĩ nữ của ông không ai bảo được, ông cũng thật hết cách.

“Hoàng tiểu thư, người vừa ý ta không có nghĩa ta vừa ý người. Ta ghét nhất trên đời là loại nữ nhân ương ngạnh như vậy” Giải quyết rắc rối bằng những lời nói tuyệt tình luôn là tác phong của Lăng Vân Trúc, chỉ như vậy mới có thể tránh phiền phức một cách nhanh gọn nhất.

“Người...” Hoàng Lữ Yên trừng lớn mắt “Mặc kệ, người nhận tú cầu của ta, người phải làm phu quân của ta”

“YÊN NHI”

Lãnh Thần Phong một chương đánh tới Hoàng Lữ Yên, Hoàng Vĩnh Uy cùng Liễu Hoàn Hoàn hét lớn. Khoảnh khắc Hoàng Lữ Yên chờ đợi cái chết thì có một cánh tay đưa ra chặn chương của Lãnh Thần Phong.

“Lãnh vương gia không cần vì một tiểu nha đầu không hiểu chuyện mà hành sự như vậy chứ”

Thì ra người vừa xuất hiện cứu Hoàng Lữ Yên một mạng là vị nhị hoàng tử Liệt Vong quốc Liệt Hồng Tuân. Liệt Hồng Tuân bắt lấy cánh tay của Lãnh Thần Phong, vận nội lực bức chương đánh của hắn ra.

“Hồng Tuân ca ca” Hoàng Lữ Yên hai mắt rung rung, ôm lấy cánh tay của Liệt Hồng Tuân nũng nịu “Ca hôm nay phải làm chủ cho muội, họ ỳu khuất muội nha”

Liệt Hồng Tuân xoa đầu nàng, cười ôn nhu “Chuyện của muội ta đã nghe cả. Nhưng mà chuyện này muội cũng có chỗ sai, muội không thể gả cho Vân Tuyền Cơ được đâu”

“Sao ngay cả huynh cũng nói như thế? Muội không biết, đời này muội chỉ muốn Vân công tử thú muội” Hoàng Lữ Yên giãy nảy. Nàng phải cương quyết đến cùng.

“Ai thú? Thú ai?” Bỗng một giọng nói trong trẻo cất lên, làm cho mọi người đều đồng hướng mắt ra ngoài sân.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thẩm thía

Lăng Vân Trúc một thân tuyết y nữ tử ngồi xe lăn đi vào. Lúc mọi người đang rời sự chú ý sang Hoàng Lữ Yên thì cô đã tranh thủ chuồn đi mất và trở lại với bộ dạng này. Lãnh Thần Phong công nhận cũng rất hiểu cô. Cho người đem xe lăn tới sẵn gần phủ, cô chỉ cần rũ bỏ nam trang và đầu lạp là tiêu sái ngồi xe lăn đi vào.

Ngoài Lãnh Thần Phong và Liệt Hồng Tuân gặp cô hôm qua ra ba người còn lạ đương nhiên không biết cô là ai. Hoàng Lữ Yên cau mày. Nữ nhân này sao có thể xinh đẹp như vậy chứ?? Nàng có quan hệ gì với Vân công tử không?

“Vương phi của ta, nàng đến rồi” Lãnh Thần Phong rất tự nhiên đi tới chỗ cô, trong lòng cảm thán nha đầu này chuồn thật nhanh.

Ba người Hoàng Vĩnh Uy kinh ngạc nhìn cô. Nữ tử này thì ra chính là thập tứ công chúa Lăng Ngạo quốc Lăng Vân Trúc. Thật không thể không kính nể.

“Hạ quan tham kiến Thập tứ công chúa”

“Tiểu nữ tham kiến Thập tứ công chúa”

Ba người cùng quỳ xuống hành lễ, Lăng Vân Trúc phát tay bảo họ đứng dậy, đối với Hoàng Vĩnh Uy cao giọng hỏi.

“Hoàng đại nhân, ta mới sáng ra đã nghe dân chúng nói ông muốn nghĩa đệ ta làm tiểu tể của mình, chuyện này có không?”

“Hạ quan bắt tại, lúc đó Vân công tử bắt được tú cầu của tiểu nữ, cho nên mới thành ra sơ xuất như vậy”

“Nếu là sơ xuất, thì có thể bỏ qua. Nghĩa đệ của ta còn nhỏ, lại kém nhi nữ nhà ông hai tuổi. Ta nói vậy ông hiểu chứ?”

“Hạ quan hiểu” Hoàng Vĩnh Uy lau mồ hôi, trong tâm khiếp sợ. Thật không ngờ vị công chúa này lại có phong thái uy nghiêm như vậy, đối với Lăng Ngao quốc quả thật là một kì tài lớn. Chỉ tiếc nàng đã gả cho Cô Lãnh vương gia, nhưng dẫu sao cũng trai tài gái sắc. Người ta nói hai người tương giao trăm năm kiếp trước kiếp này mới thành bằng hữu, tương giao ngàn năm mới được duyên ương gắn liền, bởi thế hai người họ gặp nhau âu cũng là duyên số sắp đặt.

“Công chúa, ta muốn gả cho Vân công tử” Hoàng Lữ Yên không an phận lại hét lên, Liễu Hoàn Hoàn khổ sở kéo nàng bịt miệng lại. Nha đầu này thật quá mức cứng đầu.

“Không được” Lăng Vân Trúc lập tức lắc đầu “Người không coi trọng mặt mũi của người nhưng ít nhất người cũng phải để ý tới mặt mũi của cha người chứ? Hoàng đại nhân một mình nuôi người từng ấy năm, đâu phải cho người bỏ tro chất trấu vào mặt mình. Đạo làm con chẳng lẽ người chưa từng học qua sao?”

Chưa bao giờ Lăng Vân Trúc cảm thấy phẫn nộ như vậy. Dù cô là người hiện đại, nhưng cô cũng được sinh ra trong nhà có điều giáo lâu năm, mọi lễ nghi sử xự đều được học rõ, cũng hiểu được đạo hiếu phụ tử cao sâu thế nào. Cô không thể nào chấp nhận được con người ngỗ ngược như thế.

Lời của Lăng Vân Trúc như lời cảnh tỉnh cho Hoàng Lữ Yên, khiến nàng sùng cả người. Phải rồi. Nàng đã quên mất điều này. Mẫu thân nàng mất khi nàng mới được sinh ra, chỉ có phụ thân hết lòng bao bọc và yêu thương nàng. Mười sáu năm dưỡng dục của ông nàng chưa từng để tâm tới, luôn cho rằng đó là điều hiển nhiên mà ông phải làm. Nàng cứ như thế không biết bao lần khiến ông phật lòng. Những sợi tóc bạc của ông có lẽ từ do sự ngang bướng của nàng mà ra. Nàng thật sự đã phạm sai lầm.

Lãnh Thần Phong và Liệt Hồng Tuân hai người đều kinh ngạc nhìn Lăng Vân Trúc. Bọn hắn không ngờ cô có thể nói ra những lời như vậy. Ý không nhiều nhưng từng lời từng chữ như có ma lực thấu tận tâm can con người, khiến cho người ta không thể không kinh hãi.

Hoàng Vĩnh Uy thở dài. Thật không ngờ người duy nhất hiểu nỗi lòng ông lại là vị công chúa mà bản thân đã từng khinh ghét rất nhiều. Cô nói không sai. Vì thương Yên nhi thiếu thốn tình cảm của mẫu thân, lại sợ nếu nạp người khác về sẽ không hòa hợp với nàng, ông hết lòng chăm sóc nàng, mong nàng lớn lên có thể tìm được lang quân chung sống vẹn toàn, chỉ cần như vậy ông chết cũng yên lòng. Ông thật sự rất biết ơn cô.

“Công chúa dạy đúng. Là do Lữ Yên đã quá bông bột, không rõ phải trái, bất hiếu với phụ thân, Lữ Yên xin quỳ xuống thỉnh công chúa thứ tội” Hoàng Lữ Yên quỳ xuống, trong giọng nói có chút lạc đi.

“Người biết được là tốt. Người xinh đẹp như vậy, há lại không tìm được lang quân như ý sao? Thôi, bốn công chúa còn chuyện, cáo từ”

Dứt lời Lăng Vân Trúc liền xoay người rời đi, ai ngờ lại bị một thân ảnh lao tới chặn lại.

“Tiểu Kê Nhi, muội là Tiểu Kê Nhi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Biểu tỷ cũng xuyên qua

Tác giả: Bạch Vân Từ Y

“Tiểu Kê Nhi, muội là Tiểu Kê Nhi có phải không?” Liễu Hoàn Hoàn chạy tới cản xe lăn lại, đôi mắt hoa đào mở lớn, trong giọng nói có chút chờ mong và hấp tấp.

Nàng thật ra tên là Vân Khả Nhi, hai năm trước bị tai nạn giao thông mà tá thi hoàn hồn xuyên tới nơi này. Lúc này khi bạch y công tử kia nói tên mình là Vân Tuyên Cơ, nàng đã hơi giật mình, bởi nó trùng tên với biểu muội nàng ở thế giới kia. Lại đến khi Lăng Vân Trúc xuất hiện, nàng càng thêm sững sốt. Liễu Hoàn Hoàn đương nhiên nhận ra thứ cô đang ngồi là xe lăn, đã thể dung mạo không chút khác biệt lại khiến nàng thêm khẳng định. Cho nên Liễu Hoàn Hoàn liền đánh liều một phen, chạy tới hỏi Lăng Vân Trúc.

Lăng Vân Trúc trước câu hỏi của Liễu Hoàn Hoàn thì càng kinh ngạc không kém. Tiểu Kê Nhi là tên gọi thân mật mà Vân gia vẫn hay gọi cô. Thế nhưng nữ nhân này lại biết cái tên đó, nàng là ai?

“Người là ai?”

“Tiểu Kê Nhi, ta là Vân Khả Nhi biểu tỷ của muội a, muội không nhớ sao?”

“Biểu... ỷ.” Hai mắt Lăng Vân Trúc mở thật lớn. Nàng là biểu ỷ Vân Khả Nhi của cô sao? Hai năm trước biểu ỷ cùng cô sang Italy chơi, ai ngờ lúc đi qua đoạn đường núi bị người tập kích. Lúc đó Lăng Vân Trúc còn chưa làm chủ được dị năng của mình, lại không đem theo vũ khí, Vân Khả Nhi vì muốn bảo toàn tính mạng cho cô mà đẩy cô ra khỏi xe, còn bản thân thì theo chiếc xe kia rơi xuống vực.

Lăng Vân Trúc vẫn luôn hối hận vì bản thân không đủ khả năng bảo vệ biểu ỷ, cho nên hai năm qua điên cuồng rèn luyện khả năng khống chế dị năng, lựa chọn làm cảnh vệ cho tổng thống một phần cũng là vì bù đắp cho biểu ỷ. Nhưng mà cô không bao giờ ngờ tới, vị biểu ỷ luôn khiến cô yêu thương cùng hối hận lại xuất hiện trước mặt cô, làm cô không biết phải nói sao nữa.

Những người còn lại trên mặt liền mang theo một mảng nghi hoặc và mơ hồ. Đây là cái chuyện gì xảy ra? Sao Liễu Hoàn Hoàn bỗng nhiên lại trở thành biểu ỷ của Lăng công chúa chứ?

Lăng Vân Trúc trong tim run rẩy một hồi, hai tay nắm chặt lấy Liễu Hoàn Hoàn. Nàng thật sự là biểu ỷ, nàng thật sự không có chết.

Vẫn là Lãnh Thần Phong nhận ra tràng diện không thích hợp, truyền âm cho Vân Trúc kêu cô trở về khách điểm rồi nói tiếp, sau đó truyền âm cho Liễu Hoàn Hoàn tên khách điểm để nàng có thể tới rồi mang theo Vân Trúc rời khỏi Hoàng phủ.

“Thế này là sao chứ? Thật kì lạ” Hoàng Lữ Yên khó hiểu lắm bầm. Nàng phải hỏi biểu ỷ một phen mới được.

Liệt Hồng Tuân trầm mặc. Quả nhiên trên người cô công chúa này còn giữ rất nhiều bí mật. Hắn thật muốn khám phá a.

Khách điểm Tuyền Trang

“Biểu ỷ, ỷ ngồi đi” Về tới phòng, Lăng Vân Trúc liền kêu Liễu Hoàn Hoàn ngồi xuống, khắp khơi hỏi nàng hai năm qua sống ra sao. Liễu Hoàn Hoàn yêu thương nhìn tiểu muội của mình, từ từ kể cho cô nghe chuyện hai năm qua mình sống ở nơi này. Quả thật cũng không ít chuyện.

Lăng Vân Trúc chăm chú nghe Liễu Hoàn Hoàn, mắt tình cờ liếc qua Lãnh Thần Phong trầm mặc. Hắn chắc còn nhiều chuyện muốn hỏi cô đây, nhưng với cô hiện tại biểu ỷ quan trọng hơn, đành phải ủy khuất hắn một chút vậy.

“Phải rồi Tiểu Kê Nhi, muội còn chưa nói cho ta biết vì sao muội tới đây a?”

“Còn không phải là vì cha ỷ sao? Nợ con trả cha, ta và ỷ hết nợ” Lăng Vân Trúc bĩu môi rồi bật cười khanh khách.

“Nha đầu quỷ” Liễu Hoàn Hoàn trừng mắt nhìn cô, sau lại nhìn sang Lãnh Thần Phong “Đa tạ Lãnh Vương gia chiếu cố biểu muội ta, sau này mong ngài chú ý nó nhiều một chút. Nha đầu này tuy bên ngoài mạnh mẽ vậy thôi chứ thật sự rất dễ bị tổn thương”

“Biểu ỷ” Lăng Vân Trúc ủy khuất kêu. Cô nào có như vậy nha.

“Đương nhiên, nàng là vương phi của ta” Lãnh Thần Phong gật đầu, lời lẽ hùng hồn tựa chém đinh chặt sắt. Không cần Liễu Hoàn Hoàn nói hắn cũng sẽ toàn lực bảo hộ nữ nhân của mình.

“Lãnh vương gia, biểu muội ta chú trọng nhất chính là sự tin tưởng. Nó cho ngài nghe bọn ta nói chuyện, chứng tỏ nó tin tưởng ngài. Đừng bao giờ làm mất niềm tin của nó, bởi vì một khi đã mất, sẽ không cách nào lấy lại được” Lời nói và con người Liễu Hoàn Hoàn thật không có đồng nhất. Nhìn bề ngoài chỉ như một tiểu nha đầu trưởng thành nhưng tâm hồn lại chừng chặc như một nữ nhân hai mươi bảy tuổi. Sống với Vân Trúc hơn hai mươi năm, không có nàng lại không hiểu được con người cô, bởi vậy nàng mong muốn người mà biểu muội gửi gắm trái tim phải là người khiến nàng hài lòng.

“Biểu ỷ, ỷ theo muội tới Lãnh Thần quốc được không?” Lăng Vân Trúc cố ý lảng sang chuyện khác, cô không muốn nhắc tới chuyện này nữa.

“Cũng được, nhưng ta phải nói một tiếng với Hoàng thúc trước” Liễu Hoàn Hoàn sáng khoái gật đầu, nàng cũng muốn sang đó thăm thú một phen.

“Phong, không vấn đề gì chứ?” Lăng Vân Trúc hỏi.

“Chỉ cần nàng muốn” Lãnh Thần Phong mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Trên đường mọc thêm hai cái đuôi

Tác giả: Bạch Vân Từ Y

Sáng hôm sau Lăng Vân Trúc và Lãnh Thần Phong đã chuẩn bị lên đường. Liễu Hoàn Hoàn sau khi biết Vân Trúc không bị liệt chân thì vô cùng vui mừng, hẹn cô trước cổng thành Phong Vân rồi khởi hành. Đoàn người Vân Trúc vừa tới cách điểm hẹn khoảng chục thước đã thấy bóng dáng mảnh mai đang vẫy tay chạy lại.

”Bỏn công chúa không biết chúng ta thân quen đến mức khiến Liệt nhị điện hạ đích thân ra đưa tiễn đấy”

Sau lưng Liễu Hoàn Hoàn là bóng áo lam khiến Vân Trúc khó chịu nhất. Cái tên này nhận rõ mâu thuẫn giữa hai nước vậy mà vẫn cứ nhe nhón ở chỗ này, cô chẳng thể hiểu nổi hẳn.

Liệt Hồng Tuân gãi mũi cười. Tiểu cô nương sao mỗi lần nhìn thấy hẳn lại giống như tảng băng vậy chứ?

“Lăng công chúa chê cười, thế nhưng ta hôm nay không phải là tiễn các người mà muốn trở thành bạn đồng hành”

“Bạn đồng hành?” Vân Trúc cười nhạt “Liệt nhị điện hạ nhầm lẫn gì chẳng? Người phải chẳng đã quên thân phận của mình?”

“Đó chỉ là ý muốn ngu ngốc của phụ hoàng và hoàng huynh, Liệt Hồng Tuân ta trước nay chỉ thích ngao du tứ hải, không thích cái thứ chính sự nhàm chán kia. Ta chỉ muốn có bạn đồng hành, ngoài ra không còn ý gì khác”

Thật sự là như vậy. Từ nhỏ hẳn đã chán ghét cái nơi gọi là hoàng cung kia. Quyền vị có là gì, tài lực có là gì, cả khoảng thơ ấu chỉ như con chim nhỏ bị nhốt trong chiếc lồng bằng vàng, khao khát được tự do nhưng chẳng tìm được lối giải thoát. Hẳn không có gì lưu luyến nơi đó, có chăng cũng có mẫu thân, nhưng mẫu thân đã quy thiên, hẳn không còn lí do để ở lại. Hẳn quyết định rồi đi, từ bỏ thân phận của mình, sống một đời tiêu dao mà không phải làm một quân cờ không có tương lai trong tay phụ hoàng.

“Phải phải, Liệt Hồng Tuân hẳn chính là dở hơi như tể, Lăng công chúa không nên từ chối a” Thanh y nam nhân từ lăng không đáp xuống, vô cùng tự nhiên khoác vai Liệt Hồng Tuân như thân chí cốt lâu năm, phượng mâu đào hoa đầy tiểu ý.

“Dực vương, quả nhiên người ở nơi này” Lãnh Thần Phong âm trầm cười. Lăng Vân Trúc qua đó cũng nhận ra người này. Mộc Hiên Dực – hay chính là Dực Vương, là vương gia của Mộc Thần quốc. Kẻ này hành sự vô đích, chỉ cần hẳn muốn là nhất định sẽ làm. Nghe nói tên này đã tới Thiên Phẩm, nhưng thật có phải không hay giống với Lãnh Thần Phong cùng Liệt Hồng Tuân thì chưa biết được.

“Lãnh vương, lâu lắm không gặp” Mộc Hiên Dực phe phẩy chiết phiến gạt đầu với hẳn rồi lại nhìn về Lăng Vân Trúc “Lăng công chúa, ý nàng thế nào?”

“Dực vương gia, bỏn công chứ không phải không muốn, nhưng có lẽ là hữu tâm vô lực. Liệt Nhị điện hạ cùng ta là hai thế lực đối lập, đi cùng nhau há dễ thiên hạ nói ta là kẻ phản nhân sao?” Lăng Vân Trúc nhún vai.

Lăng Vân Trúc không phải không nhận ra cách làm người của Liệt Hồng Tuân, nhưng miệng người đòi khó đoán, cô chỉ làm theo bản năng mà thôi.

“Có bỏn vương đi cùng thì sẽ không vấn đề chứ?” Mộc Hiên Dực nháy mắt.

”Mộc Thần quốc và Liệt Vong quốc vốn là liên minh, người đi cùng thì có gì khác chứ?” Lăng Vân Trúc xoa trán. Tên vương gia này thật là phiền phức.

“Có lẽ nàng không biết, ta cùng hoàng huynh lâu nay vẫn ở phe đối lập, điều này cả thiên hạ đều biết. Hoàng huynh liên minh với Liệt Vong quốc là chuyện của hẳn, không phải chuyện của ta” Mộc Hiên Dực hừ lạnh. Không phải chỉ là mượn hơi nước khác để bảo trì ngôi vị thôi sao? Mộc Hiên Dực hẳn khinh bỉ việc làm đó.

“Thôi được rồi” Lăng Vân Trúc thờ dài “Có điều chi phi đi đường ăn ở các người tự lo, tốt nhất là đi đằng sau, đừng để ta nhìn thấy. Thật là phiền muốn chết”

Lăng Vân Trúc để Lãnh Thần Phong bế mình vào xe ngựa, Liễu Hoàn Hoàn cũng được ngồi một chiếc xe ngựa riêng. Mộc Hiên Dực và Liệt Hồng Tuân hai người mỗi người một con ngựa, cả đoàn tiếp tục khởi hành đi về phía Lãnh Ngân quốc

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Lãnh vương phủ

Tác giả: Bạch Vân Từ Y

Lãnh Ngân quốc nằm giáp phía Đông của Lăng Ngao quốc, quanh năm chỉ có một mùa, thế nhưng Lãnh đế cũng rất biết tận dụng đặc điểm này mà phát

triển triệt để, sau vài năm liền trở thành đại cường quốc như hiện nay.

Đoàn người Lãnh Thần Phong chỉ mất bảy ngày thì tới trước kinh thành Lãnh Ngân quốc, Lãng Vân Trúc trong xe ngựa rất an vị ngồi trên đùi Lãnh Thần Phong, ngọc thủ vươn ra vén rèm cửa sổ lên nhìn.

Kinh thành Lãnh Ngân quốc so với Lãng Ngao quốc thật không kém chút nào a, thậm chí còn có điểm phồn hoa hơn.

Lại nhìn tới người ngồi phía sau mình, Lãnh Thần Phong lúc này hai mắt nhắm nghiền, khoe miệng nhếch cao, bộ dạng này thế nhưng lại khiến cho Vân Trúc thất thần.

Người nam nhân này từ khi nào đã đi sâu vào lòng cô như vậy. Lãng Vân Trúc chưa từng yêu nên nhiều lúc không cách nào cảm xúc khác lạ luôn dâng lên trong lồng ngực mình, nhiều lần tự hỏi nhưng không có lời giải đáp, mới đầu cảm thấy thật phiền phức nhưng hiện tại thì lại nghĩ nếu thiếu đi sẽ không chịu nổi. Lãng Vân Trúc lắc đầu cười. Cô thấy mình càng ngày càng ngốc đi rồi.

“Trúc nhi a, nếu nàng còn nhìn nữa, mặt vi phu sẽ nở hoa” Lãnh Thần Phong như có như không mở mắt ra, nhu ý tràn ngập nơi khoe mắt, trong nụ cười mang theo ôn hòa sùng nịch cùng một chút vô lại.

Lãng Vân Trúc phát hiện ra mình có chút thất thố nên quay mặt đi chỗ khác, trên gò má điểm tuyết một tầng mây nhỏ. Ô a, ta thật là mất mặt mà, sao có thể thất thần mà nhìn hân như vậy chứ? Thảo nào tên yêu nghiệt kia trong bụng đang ngầm cười giễu ta cho xem.

”Hắc, Trúc nhi đây là xấu hổ sao? Được rồi được rồi, mặt vi phu nở hoa cũng được, cho nàng nhìn ta được chứ?” Tiểu ý trong mắt hân thêm đậm, một trào đem mặt cô đối diện hân.

Lãng Vân Trúc hắc tuyến nghe giọng dụ dỗ con nít của Lãnh Thần Phong, trong lòng dờ khóc dờ cười. Nay mà để cho người Lãnh Ngân quốc nhìn bộ dáng này của hân chắc sẽ không bị dọa sợ chạy mất a.

Vân Trúc hít sâu một hơi dài, hoa dung trong phút chốc trở thành một tảng đá lạnh, ngọc thủ vỗ cái bốp lên đầu người trước mặt, trầm giọng nói

“Yêu nghiệt chết tiệt, ngươi thu ngay cái bộ dáng lưu manh kia lại cho ta, thật khiến cho bản cô nương nổi da gà, thà ngươi làm một Cô Lãnh Thần Vương lãnh khốc trước mặt ta còn khiến ta thoải mái hơn”

“Ai ai được rồi” Lãnh Thần Phong huy trào bắt ngay ngọc thủ của cô chuẩn bị gõ tiếp lên đầu mình, sau đem cô vùi sâu trong ngực mình” Cũng sắp trở thành phu thê, ta nói nàng như vậy cũng đâu có gì là sai, nàng không muốn thì thôi vậy, nhưng ta sẽ không bao giờ dùng mặt lãnh khốc vô tình đối với nàng, ta không muốn nàng tổn thương”

Lãng Vân Trúc cảm thấy như có một dòng suối ấm áp chảy qua lồng ngực. Phải rồi, một đời người không ngắn không dài, ít nhất cũng nên sống một cách hạnh phúc vui vẻ một chút, như thế bản thân cảm thấy sinh ra không cảm thấy uổng phí. Đôi khi thả lỏng một chút, dựa dẫm một chút cũng không có gì là không được.

“Gia, đã tới trước phủ” Xe ngựa ngay lúc này liền dừng lại, thuộc hạ từ bên ngoài lên tiếng hô.

Lãnh Thần Phong trước ôm Lãng Vân Trúc rồi nhảy xuống xe ngựa.

“Phong, để ta ngồi xe lán” Vân Trúc thấy Thần Phong không có ý định thả cô xuống liền cau mày nhắc nhở.

”Không cần, ta rất tốt” Lãnh Thần Phong như cũ mỉm cười, cứ như vậy ôm cô vào phủ. Mộc Hiến Dực và Liệt Hồng Tuân khoe miệng co quắp, đang định tiến vào thì bị lão quân gia cản lại” Hai vị công tử, vương phủ của chúng ta đang trong thời kì chỉnh tu, vương gia chuyển lời thỉnh hai vị tìm khách điểm nghị tam, lão nô không tiến”

Sầm. Cống Lãnh Vương phủ cứ như vậy đóng lại trước mặt hai người. Mộc Hiến Dực toàn thân cứng đờ, quàng vai Liệt Hồng Tuân, bộ dạng thảm thương hề hề nói

”Tiểu Tuân a Tiểu Tuân, chúng ta thật vô phúc a~ Cứ nghĩ được ở Lãnh Vương phủ sẽ được bớt đi ít tiền ăn uống sinh hoạt, ai ngờ hân lại bỏ mặc chúng ta, thật là quá đáng mà ~”

Liệt Hồng Tuân lắc đầu cười khổ. Hân như thế nào lại đi quen biết với tên bằng hữu dờ dờ ương ương này vậy a?

Rất không nể mặt lách người ra khỏi cái hành động “thân thiết” của Mộc Hiến Dực, Liệt Hồng Tuân tựa tiểu phi tiểu

“Dực, hoàng huynh ngươi mà nhìn thấy bộ dạng này của ngươi, hân sẽ nghị hoặc Dực Vương một đời đối đầu với hân từ khi nào một thân nghèo túng, đến mức phải đi ăn nhờ ở đậu người khác đây”

“Cho hân nhìn, bản vương gia một đời lãnh liệt, há để hân cười chê mình sao?” Mộc Hiến Dực không hề bị câu nói móc của Hồng Tuân làm cho tức giận, ngược lại hoa tiêu càng thêm xán lạn, trên tay phe phẩy chiếc phiến lam ngọc, ung dung tiểu sái vạn người mê.

“Bớt sầm ngôn đi, chúng ta trước đi tìm khách điểm đã” Liếc mắt người kéo đến nhìn hai người càng càng đông, Liệt Hồng Tuân thở dài, một trào chụp lấy gáy của tên bằng hữu kéo đi tìm khách điểm.

Lãnh Vương phủ

“Họ đã đi chưa?” Sau khi để Lãng Vân Trúc an vị trên ghế thái sư trong sảnh đường, Lãnh Thần Phong mới mở miệng hỏi.

“Bẩm vương gia, họ đã đi rồi” Lão quản gia kính cẩn đáp lại.

“Được rồi, sắp xếp phòng ở cho Liễu cô nương, nàng là biểu tỷ của vương phi, ông biết phải làm gì rồi chứ?”

”Lão nô đã biết” Lão quản gia khẽ cúi đầu, sau hướng Liễu Hoàn Hoàn nói “Liễu cô nương, thỉnh theo ta”

”Được” Liễu Hoàn Hoàn gật đầu, mỉm cười với Vân Trúc một cái rồi đi theo lão quản gia về hướng hậu viện.

Lãng Vân Trúc nhìn bóng lưng biểu tỷ, trong đầu lóe lóe sáng, kéo kéo áo Thần Phong, gian tà cười

“Phong, hoàng huynh ngơngi hiện tại hậu cung chưa có người nào phải không?”

“Đúng, sao thế?”

“Ta nghĩ, ta sắp tìm được chủ nhân cho nó rồi” Lãng Vân Trúc nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tiến cung

Sáng sớm Lãnh Thần Phong một thân quan phục đã đi thiết triều, Lãng Vân Trúc cũng được gọi vào cung, nghe đâu là thái hậu nhìn con dâu nên gọi cô. Liễu Hoàn Hoàn lấy thân phận thiếp thân nha hoàn cũng đi theo Vân Trúc tiến cung.

Hoàng cung Lãnh Ngân quốc so với Lãng Ngao quốc lớn hơn một chút, lấy màu vàng và đỏ làm chủ đạo. Lối kiến trúc cổ kính đậm chất phương Đông, nét chạm chỗ rồng phượng mang theo sự tôn quý, đường lát đá bạch oa trong suốt sáng bóng, đi lên cảm giác như đang lướt trên không vậy.

Thái giám và cung nữ theo cấp bậc cùng chức vụ nữ trang phục cũng khác nhau. Tỷ như vị thái giám mặc cẩm y màu trầm đang dẫn đường đằng trước này, hẳn là nô tài thân cận nhất của Vu Ly thái hậu, tên là Trương Lâm, mọi người đều gọi hắn một tiếng Trương tổng quản. Nhìn tuổi hắn đã ngoài bốn mươi, nhưng bề ngoài mới chỉ như hai mươi, mày mắt lẳng bóng sáng ngời, đáy mắt thi thoảng lóe lên tia ngạo mạn khinh người, cho dù giấu kĩ càng đến mấy nhưng vẫn bị Vân Trúc nhìn thấy. Lãng Vân Trúc như cũ vẫn đạm phong khinh, trong lòng nghĩ vị thái giám này khinh thường mình cũng không có gì là lạ. Tin đồn Lãng Vân Trúc công chúa phế vật vô dụng có ai mà không biết, cho dù có lan đến trong hoàng cung này cũng không phải chuyện sớm muộn, cô cũng sẽ không vì thế mà cảm thấy phiền muộn. Cô như thế nào thì tự bản thân cô rõ hơn cả, đâu cần quá quan tâm ánh mắt của người ngoài.

“Vương phi, Thái hậu đang đợi người ở trong, thứ cho nô tài không thể bồi ngài đi tiếp, ngài vẫn là tự đi vào thôi”

“Làm phiền Trương tổng quản rồi” Vân Trúc mỉm cười hữu lễ đáp, Liễu Hoàn Hoàn đứng một bên có chút không kiên nhẫn, lạnh nhạt cáo từ Trương tổng quản rồi đẩy Vân Trúc đi vào Tử Ninh Cung.

Ngay tại cửa tiếp đón họ là một thanh y nữ tử. Không thể phủ nhận nữ nhân này quả thật là một đại mỹ nữ, không chỉ sở hữu một dung nhan khuynh thế nghiêng nước nghiêng thành mà còn có một thân hình tiêu chuẩn khiến mọi nữ nhân ghen tị và ao ước, hơn nữa phong thái của nàng mang vẻ tao nhã quyền quý, thật sự là một kiểu nữ nhân hoàn hảo trước mọi ánh mắt nam nhân.

”Nạp Lan Như Thủy bái kiến Vương phi, Thái hậu cho ta tới tiếp đón người, mời Vương phi vào trong”

Oa oa, không chỉ vẻ ngoài xinh đẹp mà giọng nói cũng mê người a. Không biết là nữ nhi nhà ai, nếu cô mà là nam nhân, đảm bảo một trăm phần trăm sẽ đi cửa nàng cho bằng được.

”Không biết Nạp Lan tiểu thư là...”

”Bẩm vương phi, tiểu nữ là con gái của tể tướng đương triều Nạp Lan Cách, cũng là tâm phúc của thái hậu nương nương” Nạp Lan Như Thủy mỉm cười dịu dàng, mang theo gió xuân ấm áp lan tỏa không gian, cho dù Lãng Vân Trúc thân là nữ nhân cũng không tránh khỏi thất thần.

Đoạn nàng bước nhẹ tới bên người cô, đẩy cô vào trong tấm cung. Liễu Hoàn Hoàn thành bị bỏ sang một bên, không khỏi có chút buồn bực, chỉ đành bước theo sau.

Vừa mới đi vào Lãng Vân Trúc đã ấn tượng ngay vị mỹ phụ mặc cung trang tôn quý ở tràng ki.

Mỹ phụ này trong hoàng cung có vẻ được điều dưỡng rất tốt, dung nhan tươi nỏn không vì thời gian mà xuống sắc, khí chất cao quý, quanh thân luôn tỏa ra luồng uy áp khiến người ta không thể không cúi đầu.

Lăng Vân Trúc lần này cũng không ngoại lệ, luồng uy áp từng đợt từng đợt lan đến bên người cô khiến cô không khỏi run lên vì kinh sợ, đến biểu tỷ đằng sau cũng không tránh khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Trúc nhi ra mắt Thái hậu nương nương, thỉnh Thái hậu thứ cho Trúc nhi không diện kiến người từ sớm”

Vu Ly thái hậu có vẻ rất hài lòng với cô con dâu này, mỉm cười đôn hậu nói ” Hải tử thật ngoan. Mau, mau lại đây, để ai gia nhìn con dâu ngoan một chút”

Nạp Lan Như Thủy lập tức đẩy Vân Trúc đến gần thái hậu, sau nhẹ nhàng dìu cô ngồi xuống bên cạnh bà.

Vu Ly thái hậu nhìn Lăng Vân Trúc càng nhìn càng thuận mắt, không vì xú danh trước đây của cô mà tỏ ra khinh ghét, thân thiết nắm lấy tay cô, dịu dàng nói:

“Hải tử ngoan, mấy ngày vừa rồi phỏng chừng rất vất vả, Phong nhi tiểu tử kia lỗ mãng không biết cách coi sóc nữ nhân, con chắc chịu không ít khổ phải không?”

“Không có đâu thưa thái hậu” Vân Trúc nhu thuận lắc đầu “Phong đối xử với Trúc nhi rất tốt, hần không có ủy khuất gì con cả”

“Vậy thì tốt” Thái hậu hài lòng cười, phượng mâu hơi đảo quanh, cuối cùng dừng lại trên người Liễu Hoàn Hoàn, trong đầu dường như có điều gì suy nghĩ, liền hướng Vân Trúc tái hỏi “Trúc nhi, nữ nhân đứng đằng kia là nha hoàn của con sao, ai gia thấy không giống”

Lăng Vân Trúc vừa nghe tới hai mắt sang ngồi, ngọc thủ che miệng cười, sau đáp “Bẩm thái hậu, nàng là biểu tỷ thất lạc mới tìm được của con, tên là Liễu Hoàn Hoàn”.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.